

Giới thiệu Gặp Được Vợ Yêu

Thể loại: Sạch- sắc - sùng- nam thâm tình

Một câu chuyện tình yêu ngọt ngào giữa lọ lem thời hiện đại và chàng hoàng tử trong mơ của biết bao cô gái.

Trích đoạn ngắn:

Rất nhiều người theo đuổi sao??...Anh không nhanh tay là không được. Còn những người kia gây khó dễ cho cô sao?..Hằng ngày phải chứng kiến mẹ ruột mình đưa đón ăn cần với một đứa con khác, trong khi đó cô phải sống trong cô đơn không ai quan tâm chăm sóc. Sống trong sự bươn chải chật vật thiếu thốn. Cô phải tủi thân và mạnh mẽ biết bao nhiêu khi vượt qua. Nỗi đau của cô so với anh còn gầy vò hơn biết bao nhiêu. Dù mẹ anh đã mất nhưng tình thương bà dành cho anh là vĩnh viễn. Còn mẹ cô còn đó nhưng lại không coi trọng sự tồn tại của cô. Nghĩ đến đây tim anh thắt lại "Hải Miên từ bây giờ em còn có anh, anh sẽ không để em chịu bất cứ tổn thương nào nữa

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đánh ghen

Trời bắt đầu lạnh vào giữa đông cái lạnh trong những làn gió nhẹ nhưng lại khiến cho người ta lạnh buốt. Vừa ra khỏi trường Đại học, Hải Miên hai tay co ro trong túi áo nhanh chóng đến trạm xe bus bắt xe về nhà. Nhưng giữa đường thì bị một đám người vụt tới chưa kịp nhìn rõ là ai.

Thì mặt đã bị ai đó tát một cái "bốp" đi cùng tiếng cười và lời châm chọc "

- "Mày tưởng mày là ai dám dánh Thiên Vũ với tao. Mày đã bị anh ấy bỏ mà còn không biết nhục chứ bám lấy anh ấy là sao"

Khi định hình lại đầu óc nhìn rõ người vừa đánh mình thì ra là Tổ Tổ bạn học cùng khoa với cô và là bạn gái Thiên Vũ cũng là bạn trai trước của cô.

À mà không gọi là bạn trai tại vì cô đâu có tình cảm gì với hắn ta. Hắn theo đuổi cô, và tuyên bố với mọi người trong trường cô là bạn gái của hắn.

Sau 6 tháng theo đuổi không thành công hắn dám tuyên bố là hắn chán nên đá cô. Hắn được gọi là thiên vương trong trường lời nói rất có trọng lượng. Còn cô nhìn lại mình haiz kiếm tiền đóng học phí thôi đã chiếm hết thời gian nên cô không rảnh quan tâm người khác nghĩ gì về mình và cũng không cần phải thanh minh cho mình vì có ai tin lời nói của người nghèo.

Định hình lại gò má đau buốt cô lạnh lùng nhìn những người đứng trước mặt

- "Tôi và hắn một chút quan hệ cũng không có. Cậu tin hay không thì tùy. Còn nữa là người có học thì cư xử làm sao để người khác nói cậu là người vô học đây"

Nói rồi cô lướt qua họ định đến trạm xe bus. Bỗng tóc bị nắm gì ngược trở lại

- "Mày nói ai vô học hả? Tao đánh cho mày biết."

Hải Miên đau đớn nắm chặt tay Tổ Tổ

- "Buông ra....đau quá Cậu điên rồi. Buông ra..."

Tổ Tổ chẳng những không buông còn nhìn 2 cô gái đi cùng hét lên

- "Hai cậu đứng đó làm gì nắm chặt tay nó "

Hải Miên nghe thế hốt hoảng cô lấy hết sức vùng loạn xạ Tổ Tổ và hai cô gái bị đánh vào mặt đau lấy hết sức đẩy Hải Miên. Hải Miên không giữ thăng bằng té nhào ra đường

"Két "

Tiếng xe thắng gấp ngừng lại cách Hải Miên bốn bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp được anh

Tiếng xe thắng gấp vì là đường ngay khu phố đông tài xế chạy không nhanh.Nhưng tình huống này phải xuống xe xem tình hình như thế nào.Tài xế quay sang ghế sau " Thiếu gia người không sao chứ?

- không sao xuống xem chuyện gì?

- Vâng thưa thiếu gia

Tài xế xuống nhìn thấy cô gái thân hình mảnh khảnh,ngũ quan xinh đẹp,đặt biệt khuôn mặt cực kì ngây thơ.Đôi mắt to tròn hình như cô đang rất đau, chân mày nhíu chặt nước mắt long lanh như sắp trào ra nhìn rất tội nghiệp.Ông ta bước lại gần định hỏi thăm xem cô bé có chuyện gì không thì đằng sau giọng nói lạnh lùng vang lên

- " Xảy ra chuyện gì?"

- "Thiếu gia cô bé này nhào ra xe chúng ta hình như bị thương rồi "

Minh Hạo đứng từ trên nhìn xuống người con gái đang bò dậy từ dưới đất.Không khỏi thất thần,là cô tìm kiếm lâu vậy không gặp hôm nay lại tình cờ gặp lại nhau với tình huống như vậy.Bảy năm,lúc anh gặp cô anh lúc đó 18 tuổi bây giờ anh đã 25 tuổi.

Cô không thay đổi vẫn giản dị mộc mạc,yếu đuối, mỏng manh như xưa nếu thay đổi có chăng là xinh đẹp và trưởng thành hơn thôi.Nhất định lần này anh không để cô biến mất nữa.Thu lại tầm nhìn anh nhìn sang thì thấy có ba người con gái đang nhìn anh đắm đuối.

Không để ý nhiều vì anh cũng đã quen với điều đó.Bước nhanh lại gần cô,lúc này Hải Miên đã đứng dậy chân hình như bị thương cô đi cà nhấc, anh nhìn kĩ thấy ngay đầu gối quần đã bị rách máu thấm ra.

Chân mày anh nhíu lại.Hải Miên thấy anh cứ nhìn mình,bắt đầu lo sợ len lén quan sát người con trai đang nhìn mình.Rất đẹp trai nha,còn rất trẻ lớn hơn cô chừng mấy tuổi.Nhìn cách ăn mặc bảo đảm rất giàu lại nghe bác trai đứng kế bên kêu là Thiếu Gia.Mà sao nhìn anh ó cảm giác đã gặp ở đâu rồi thì phải, nhưng cô lại nghĩ người như mình sao lại quen biết người như anh.Mà sao anh cứ nhìn mình,đang suy nghĩ thì cô nghe anh hỏi

- " Em có sao không? Tôi đưa em đến bệnh viện?"

Giọng nói lạnh lùng nhưng rất êm

tai thể hiện sự quan tâm rõ ràng.

Bác tài xế cũng vô cùng ngạc nhiên, thiếu gia nhà bác biết quan tâm người khác từ bao giờ.Sống ở Tổng gia từ lúc thiếu gia được ông chủ đưa về tính tình đã khó gần trầm ngâm ít nói.Đến khi chuyện đó xảy ra thì thiếu gia trở nên xa lạ hơn lạnh lùng,không quan tâm đến bất cứ điều gì.Quay cuồng với công việc.Đứng rồi tàn nhẫn, bao nhiêu năm nay nỗi hận đó đã làm thiếu gia trở nên tàn nhẫn.Trên thương trường thì khỏi nói thấy vị trí lớn mạnh của công ty ngày hôm nay thì không ai không biết đến vị tổng giám đốc tàn nhẫn Tổng Minh Hạo.Nhưng hôm nay thiếu gia lại.....quan tâm đặt biệt trong mắt lại có tình cảm sâu nặng,ông bảo đảm mình nhìn không sai.

- " Không cần tôi....tôi không sao,chỉ chảy xước nhẹ thôi."

Sao tìm đập mạnh thế.Hải Miên lấy tay để lên ngực cho bớt sự lúng túng.

Nhưng chưa kịp nghĩ gì thì người chợt ảm áp bởi vòng ôm của ai đó và bị bế thốc lên.

- " Không được chân em chảy máu phải đến bệnh viện xem sao? "

- Tôi....tôi không sao thật mà anh....anh thả tôi xuống đi...tôi đi được "

Mặt đỏ ửng Hải Miên lắp bắp kháng nghị dùng dằng muốn xuống nhưng anh ta rất khỏe nha chẳng ăn thua gì mà anh ta còn ôm chặt hơn.Trời ạ.Lần đầu mới gặp sao anh ta có thể tự nhiên như thế.Có được xem là lợi dụng tình huống không? Không thể nào người như anh ta phụ nữ muốn còn không được sao đến lượt mình.Suy nghĩ lan man đến khi tỉnh táo lại cô đã được đặt lên xe.Khi xe chạy cô còn có thể nhìn thấy được vẻ mặt kinh ngạc của ba người kia.Ôi có ai nói với cô chuyện gì đã xảy ra không?

Minh Hạo quan sát cô gái nhỏ từ lúc lên xe đứng một tư thế đầu cúi thấp khăn choàng cổ che qua cằm tóc đen xõa che hết khuôn mặt,mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể cô khiến anh cảm thấy dễ chịu.Tới nơi không nói một lời bế hẳn cô xuống xe.Lúc đầu cô chống đối nhưng chẳng làm được gì, chân lại đau nên đành ngoan ngoãn cho anh ôm.Kiểm tra một lượt cô không bị gì anh thấy nhẹ nhõm hẳn.Lấy thuốc bé cô lên xe đưa cô về.Từ đầu đến cuối anh cũng không nhiều lời.Đến nơi anh bế cô xuống xe vào nhà.Ngôi nhà rất nhỏ nhưng sạch sẽ nằm cuối khu phố.

- Em ở đây với ai?

- Tôi ở một mình.

Nhìn vào đôi mắt cô tuy trả lời một cách bình thường nhưng anh thấy được sự cô đơn và đau lòng trong đó. Anh phải điều tra mới được, điều gì khiến cô gái nhỏ của anh phải tổn thương như vậy.

- Tại sao em lại bị thương liên quan gì đến 3 cô gái kia sao?

Cô mở to mắt nhìn anh, đang quan tâm cô sao. Anh ta với cô mới gặp đầu thân thiết đến mức cái gì cũng nói.

- Không có chuyện gì. Tôi tự ngã. À mà bây giờ tôi rất mệt. Tôi muốn ngủ, anh có thể..... về cho tôi ngủ được không?

Đuổi khách đã không nhận ra anh. Còn dám giữ khoảng cách với anh. Được để coi anh sẽ xử lí cô như thế nào. Nhưng có lẽ hôm nay cô mệt thật. Thời gian còn dài sớm muộn gì cô cũng không thoát khỏi anh được.

- Được. Cháo và thuốc anh để đây. Em ăn và uống vào nhé. Mai anh lại ghé.

- Anh... anh tới làm gì tôi... tôi không sao không cần làm phiền anh. Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều tôi... tôi..

- Em nghỉ ngơi đi mai gặp.

Nói rồi anh đi thẳng ra cửa để lại Hải Miên tức nghẹn. Người gì mà bá đạo vừa phải thôi. Không cho người khác cơ hội cự tuyệt là sao. Mà sao càng nghĩ cô càng khó hiểu sao họ vừa gặp nhau mới mấy tiếng mà từ cách cư xử, xưng hô của anh tạo cảm giác cho cô như họ đã gặp nhau từ bao giờ. Không muốn suy nghĩ nhiều cô ăn cháo, uống thuốc sau đó lên giường đi ngủ trước mọi chuyện tính sau. Nhưng cô đâu nào biết mình sắp trở thành con mồi của người khác.

-----*****-----

Tại văn phòng giám đốc của Công Ty Tây Á. Minh Hạo ngồi trên ghế im lặng xem hồ sơ mà đã bảo trợ lí mình điều tra " Lãng Hải Miên 21 tuổi, theo học khoa Thiết Kế Thời Trang của trường Đại Học C. Nhìn tấm ảnh cô gái trong hình anh nhếch miệng. Trong ảnh là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng hồng, đặt biệt cô có đôi mắt rất thu hút người khác, to tròn ngây thơ long mi rất dài. Làm anh nhớ lại bảy năm về trước khi gặp cô, khi đó nghe tin mẹ hấp hối anh vội vã chạy tới sân bay định về Mỹ, nhưng ba anh đã ngăn cản, từ 9 tuổi ông đã bắt anh rời xa mẹ. Mối hận của đời trước giữa ông và mẹ rất sâu sắc anh không hiểu cũng không muốn hiểu. Đó cũng là lần đầu tiên trong đời anh quỳ xuống xin ông.

Nhưng ông lạnh lùng quay đi cho hai vệ sĩ giam anh lại. Chờ đợi anh không được, mẹ đã mất trong sự đau khổ vì cuối đời cũng không gặp được con, anh phát điên đánh nhau với hai vệ sĩ lấy xe chạy đi. Anh chạy trong cơn hoảng loạn và đằng sau là sự truy đuổi người của ba anh. Không tập trung, xe anh va vào thành cầu, đầu chảy máu nhưng anh không còn biết đau là gì nữa anh lao xuống xe chạy vội vào con hẻm để tránh né đám người đang chạy tới. Đi được một lúc gần ra con đường lớn thì anh va phải một cô bé nhìn cô đang rất hoảng hốt trên người còn đang mặc đồ học sinh, đằng sau cô có bốn thanh niên đang chạy tới.

- "Mày chạy không thoát đâu. Hôm nay tui tao phải chơi chết mày"

- " Dám đánh tao mày chán sống rồi"

Nói rồi bốn thanh niên định bước đến bắt cô bé. Ai ngờ cô hoảng hốt lau tới nắm lấy tay anh

- " Cứu tôi... cứu tôi với có được không? Xin anh đẩy cứu tôi..."

Lời nói nghẹn ngào hòa cùng nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp mịn màng. Cô nhìn anh đôi mắt mở to đôi tay run run khi nắm lấy tay anh. Anh biết mình cũng đang bị truy đuổi, không muốn vướng vào rắc rối nhưng anh không đành lòng, nắm tay cô lôi cô ra đằng sau lưng, ngược lên nhìn bốn tên đang đi tới.

- " Tao cho mày cơ hội biến đi, đừng xía vào chuyện này. Nếu không mày sẽ lãnh hậu quả "

Thấy anh không nhúc nhích bốn tên sắp lại đánh anh. Anh đánh điên cuồng như những nỗi đau đang phải chịu anh muốn trút hết vào bọn chúng. Anh bị đánh vào mặt vào đầu mặt mày be bét máu nhưng thần kinh như tê liệt không còn biết đau. Bốn tên nằm bò trên đất anh vẫn đánh.

- " Đừng đánh nữa chết người đấy, chạy thôi"

Cô nắm tay anh lôi anh đi. Đặt biệt trong cơn hoảng loạn được cô nắm tay anh lại thấy bình tĩnh lại, âm áp đúng vậy đó sự âm áp bình yên anh đang cần. Chạy được một đoạn xác định không nguy hiểm nữa hai đứa ngừng lại thở hắt ra.

- " Anh không sao chứ. Cảm ơn anh đã giúp em nha"

- " Mặt anh bầm tím và chảy nhiều máu quá em đưa anh đến bệnh viện nhé "

Nói rồi cô đưa tay vô túi tìm gì đó Sau đó móc ra một đồng tiền lẻ.

- " Hên quá hôm nay e bán được nhiều kẹo đủ tiền đưa anh đi bệnh viện."

- " Bán kẹo?"

Quan sát cô một hồi anh cũng mở miệng hỏi.

- " Đúng vậy em bán kẹo buổi tối kiếm tiền thêm nào ngơ gặp phải bốn tên biến thái đó."

Cô chu môi oán trách rồi lại nhovn miệng cười thật tươi.Nụ cười thật đẹp làm tim anh như có cái gì đó đập mạnh vào.

- "May mà gặp anh. Thật sự cảm ơn anh rất nhiều.Nếu tối nay không gặp được anh chắc là em..."

- " Ủ.Mai một đừng bán khuya như vậy nữa."

Nói rồi anh ngồi xuống từ chiều giờ vừa chạy vừa đánh mệt chết đi được.Cô thấy anh im lặng cô nắm vội tay anh.

- " Em đưa anh đi bệnh viện "

- " Không sao, tôi không đi"

Thấy cô im lặng bỏ đi anh tưởng cô về nhà.Một lúc sau cô quay lại trên tay cầm tam bông thuốc sát trùng.

- " không đi bệnh viện vậy anh để em giúp anh xử lí vết thương nha"

Im lặng là đồng ý, cô ngồi xuống kề anh rất gần có thể ngửi được mùi hương thiếu nữ trên người cô.Cô tỉ mỉ giúp anh bôi vết thương.Rất dịu dàng làm anh nhớ đến mẹ lúc anh ngã... mẹ cũng như thế.

- " Xong rồi.Anh còn đau không?"

Thấy anh im lặng cô lại nói tiếp

- " Em tên là Hải Miên.Rất cảm ơn anh hôm nay đã cứu em.Em nợ anh, anh cần em làm gì để trả ơn anh không?? Việc gì em cũng có thể làm được trừ phạm pháp "

Làm gì cũng được sao " Làm vợ " được không nhưng nhìn khuôn mặt cực kì ngây thơ của cô anh sợ sẽ hù dọa cô.

Thời gian còn dài anh sẽ thực hiện.Nói với nhau thật nhiều đa số là cô nói rồi anh đưa cô về.Cô hứa sẽ thực hiện đúng lời hứa trả ơn cho anh.Ra khỏi đầu hẻm nhà cô thì anh bị vệ sĩ của ba bắt lấy.Anh không chống trả vì cũng không còn sức.

Hai tuần sau anh quay lại tìm cô thì người ở đó nói gia đình cô chuyển đi rồi.Lúc đó trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ " Hải Miên bằng mọi cách anh sẽ tìm được em.Vì em là mặt trời ấm áp của anh"

- "Tổng giám đốc cô Lãng năm 2 tuổi ba bị tai nạn qua đời,khoảng 3 tháng sau mẹ cô ấy tái giá bà ấy bây giờ là vợ của Tổng giám đốc Hà Chấn Phương và có với ông ấy một cô con gái.Cô Lãng được giao cho bà nội nuôi.Năm 19 tuổi bà cô ấy qua đời cô ấy sống một mình cho đến tận bây giờ.Ngôi nhà nhỏ cô ấy đang ở là do bà nội cô Lãng bán lại ngôi nhà lớn ở phía Tây về khu xóm nhỏ mua lại ngôi nhà nhỏ này.Nghe đâu trước khi ba cô ấy mất đã thiếu nợ rất nhiều.Nên bà nội cô Lãng phải bán nhà Tổ để trả nợ.Để kiếm tiền đóng học phí cô ấy làm rất nhiều việc:tiếp thị, nhân viên dọn phòng, bán đồ ăn nhanh v.v.."

- " Bà ta không liên lạc với cô ấy"

- " Hình như là không có"

- "Àh còn sự việc vừa rồi theo tôi điều tra được cô Lãng trong trường rất được người khác theo đuổi.Trong đó có một người là Trịnh Thiên Vũ và bạn gái của hắn là Vũ Tố Tố.Chính cô gái đã xô ngã cô Lãng vào xe ngài.Còn một chuyện nữa cô con gái riêng của Bà Hà cũng học trường của Tố Tố."

Rất nhiều người theo đuổi sao??...Anh không nhanh tay là không được.Còn những người kia gây khó dễ cho cô sao.Hằng ngày phải chứng kiến mẹ ruột mình đưa đón ân cần với một đứa con khác, trong khi đó cô phải sống trong cô đơn không ai quan tâm chăm sóc.Sống trong sự buồn trải chật vật thiếu thốn.

Cô phải tủi thân và mạnh mẽ biết bao nhiêu khi vượt qua.Nỗi đau của cô so với anh còn gây vò hon biết bao nhiêu.Dù mẹ anh đã mất nhưng tình thương bà dành cho anh là vĩnh viễn.Còn mẹ cô còn đó nhưng lại không coi trọng sự tồn tại của cô.Nghĩ đến đây tim anh thất lại "Hải Miên từ bây giờ em còn có anh,anh sẽ không để em chịu bất cứ tổn thương nào nữa"

Thu lại dòng suy nghĩ " Được rồi.trợ lí Lưu cậu giúp tôi xử lí một việc"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hôn

Đang ngủ ngon giấc, thì chuông báo thức vang lên, cô giựt mình nhìn đồng hồ vào nhà vệ sinh rửa mặt thay đồ, chuẩn bị đi học. Thì tiếng đập cửa vang lên. Hải Miên nhanh chóng mở cửa.

- Sao...anh lại đến đây...tôi...tôi chuẩn bị đi học.

Sao mình lại không có tiền đồ gì hết mỗi lần đối diện với anh ta thì tim đập nhanh, nói chuyện thì lắp bắp.

Minh Hạo quan sát cô gái nhỏ đến bây giờ cô cũng không nhớ ra anh. Lại còn muốn đẩy anh ra xa. Một nỗi tức giận phát ra. Anh cố gắng áp chế để không đánh vào mũi của cô. Không nói một lời anh vào cửa đi ngang qua cô vào để đồ ăn sáng lên bàn. Hải Miên trở mặt nhìn người con trai càng giờ này, tự tiện không coi cô ra gì, cô tức giận thật rồi nha hùng hổ đi tới định hét vào anh.

- "Em ngồi xuống ăn sáng còn uống thuốc"

Lời định nói nghẹn ở cổ họng nhìn người con trai trước mắt. Đã lâu lắm từ ngày bà mất đâu có ai quan tâm cô như thế. Mắt cay cay cố gượng mạnh mẽ

- "Tôi không ăn. Bây giờ tôi phải đến trường"

- "Em không ăn thì không cần đi đâu hết"

- "Anh....anh sao lại như thế tôi không ăn đó là chuyện của tôi"

- "Nếu đủ thời gian thì em ngồi đó nói, tôi sẵn lòng để nghe, vấn đề là em có trễ không thôi."

Biết không tranh cãi lại tiếp xúc hai ngày nay cô cũng hiểu một phần tính khí của anh bá đạo, phức tạp như thế nào và sẽ trễ học nên cô ngoan ngoãn ngồi xuống ăn.

Là bánh bao xá xíu và sữa đậu nành rất ngon nha. Lâu rồi cô đâu được ăn sáng như vậy, mà Hải Miên cực kì sợ lãng phí ăn sạch không phí miếng gì, ngẩng đầu lên bắt gặp anh đang nhìn cô đắm đuối, Hải Miên đỏ mặt lúng túng trời ạ lúc này mình ăn như hổ đói có mặt lịch sự lắm không.

- "Tôi no rồi. Tôi....tôi đến trường, cảm ơn bữa sáng của anh"

Nói rồi cô đứng dậy định lấy túi xách.

- Em không cần đến trường, tôi đã điện đến trường xin cho em nghỉ học. Ở nhà dưỡng bệnh rồi."

Bao con tức được áp chế xuống khi này vì câu nói của anh mà bùng phát lên. Tự tiện vào nhà cô, ép cô ăn sáng, giờ lại tự ý xin cho cô nghỉ học. Tại sao cô phải yếu thế cho anh ta muốn làm gì thì làm chứ. Không kiên nhẫn có lịch sự gì nữa hay không Hải Miên hét lớn.

- "Tại sao anh lại tự ý như thế chứ. Tôi và anh thân lắm sao?. Tôi với anh không có một chút quan hệ gì với nhau. Chuyện của tôi ai cần anh xen vô..."

- "Á"

"Tôi và anh không có một chút quan hệ"

Câu nói của cô khiến anh giận xanh mặt. Anh vì cô tìm kiếm bao năm nay vậy mà cô dám bác bỏ tất cả. Con giận khiến anh không kiềm chế được mà anh cũng không muốn kiềm chế. Không nói một lời anh nắm tay kéo cô thật mạnh về phía mình, ôm cô để lên đùi, không phòng ngừa tình huống này xảy ra Hải Miên chỉ kịp hét lên một tiếng thì đã thấy mình bị đặt lên đùi của anh. Và khuôn mặt phóng đại trước mặt áp xuống cô đang ngỡ chuyện gì xảy ra, thì môi anh đã đặt lên môi cô hôn một cách mãnh liệt như muốn nuốt cô vào trong bụng. Anh ngẫu nhiên đôi môi cô, cô giờ tay lên nắm vào lưng anh bóp bóp nhưng không ăn thua gì, tay chân đã đả loạn xạ nhưng chỉ khiến anh càng hôn mạnh bạo hơn, vòng tay thì ôm cô chặt hơn. Anh dùng răng cắn môi cô, vì đau cô la lên anh lợi dụng cơ hội đưa lưỡi vào cuốn lấy cái lưỡi cô mút, trời ạ đây là lần đầu tiên hôn, Hải Miên không còn tâm trí đâu chống cự, chỉ vài giây cô đã mềm nhũn ngã hẳn vào người anh. Minh Hạo thấy cô ngoan ngoãn như thế anh rất hài lòng hôn càng sâu hơn. Anh không cho cô có thời gian để suy nghĩ, anh siết chặt cơ thể mềm mại vào cơ thể của mình không một khe hở. "Uhm" Hải Miên vì nụ hôn của anh mà thần trí bay đầu mất, hít thở không thông cảm giác này quá lạ lùng với cô. Cô bật ra tiếng rên rỉ nhỏ nhưng đủ làm Minh Hạo sôi máu anh mút lưỡi cô "chụt chụt" lúc mạnh lúc nhẹ khi hai người hít thở khó khăn anh mới từ từ buông môi cô ra lấy đầu lưỡi liếm xung quanh môi cô, anh lại hôn cô một cái thật mạnh nữa rồi nhìn người con gái đang nằm trong lòng mình.

- "Bây giờ có quan hệ chưa? hửm"

Hải Miên vẫn còn đang mê man trong nụ hôn nghe anh nói thế, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên nhìn anh. Đầu óc chưa thông, nên không biết anh nói gì. Minh Hạo nhìn khuôn mặt ngơ ngác mịn màng như vắt ra nước nhìn chỉ muốn cắn một cái. Nghĩ là làm anh cắn nhẹ đầu mũi cô một cái.

Đau! Cô tỉnh táo hẳn mặt đỏ bừng lấy hai tay chống lên ngực anh

- " Anh...anh sao lại dám...dám hôn..hôn tôi"

Lấp bắp nửa ngày mới nói hết câu. Trời ạ vậy mà cô còn mê muội nụ hôn đó.Từ khi nào cô dễ giải như vậy.Đang suy nghĩ thì anh lại một lần nữa áp môi mình xuống.

- " Uhm...không.....không được...."

Minh Hạo nào có quan tâm cô chống đối.Rõ ràng cô không bài xích với nụ hôn của anh,dám còn mạnh mẽ.Anh hôn rất điêu luyện tiểu thỏ như Hải Miên sao chống đỡ nổi.Anh quần lấy đầu lưỡi của cô, nước miếng không nuốt kịp chảy xuống xương quai xanh và cổ cô nhìn cực kì quyến rũ.Minh Hạo buông môi cô ra liếm quanh môi, rồi cầm,dời xuống liếm quanh xương quai xanh xinh đẹp và dùng đầu lưỡi liếm hết các vết nước miếng chảy xuống cổ cô.Anh yêu thích không thôi ở cô cô hết hôn lại liếm."uhm...uhm" Hải Miên như bị rút hết linh hồn cô chỉ bật tiếng rên rĩ hai tai vúi chặt lấy vật áo anh,đến khi trước ngực có cái gì mát lạnh đang chụp lên vò lấy ngực cô.Hải Miên tỉnh táo hẳn đẩy mạnh Minh Hạo một cái đứng bật dậy tay chỉ về phía anh.

- " Anh....anh.. anh"

Nói nửa ngày chẳng biết nói gì rõ ràng cô cũng hùa theo người ta mà.Có ai đánh cho cô bất tỉnh ngay bây giờ không xem tí nữa thôi là cô và anh ta...

Minh Hạo nhìn người con gái trước mắt môi bị hôn sưng đỏ tóc hơi rối hai má ửng hồng Nước mắt long lanh như sắp trào, thương không tả xiết.Anh đứng dậy ôm cô vào lòng ngồi xuống đặt cô lên đùi.Cô dùng dằng khỏi cái ôm của anh nhưng sao khỏe bằng anh,anh quá nhẹ

- "Ngồi yên "

Cuối cùng nước mắt kiềm chế cũng không khống chế được trào ra như đê vỡ,cô òa khóc nức nở.Như khóc cho sự khổ sở bao nhiêu năm nay,khóc vì không ai cần cô giờ lại bị anh ức hiếp như thế.Minh Hạo nhìn mà đau lòng,từ xưa giờ anh có biết dỗ dành ai đâu.Đành dùng cách riêng của mình khom người xuống hôn cô, đến khi thần trí cô mơ màng anh buông môi cô ra nhẹ nhàng nói bên tai cô

- " Anh hôn vợ mình thì có gì sai?"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kết hôn

Hải Miên đang còn chìm đắm trong cảm xúc lẩn lộn. Vừa nghe anh nói thế giống như là sét đánh ngang tai.

- " Anh..anh nói gì?

- " Anh nói anh hôn vợ mình có gì sai?"

Đúng vậy là vợ của anh,năm đó sau khi gặp cô anh đã xác định cô là vợ anh vì chỉ cô mới đem lại cảm giác ấm áp cho anh và khiến anh biết yêu thương một người là như thế nào.

- "Anh nói bây ai là vợ anh"

Hải Miên đứng dậy giữ khoảng cách với anh điều này làm anh rất khó chịu.Anh không thích cô với anh có khoảng cách anh chỉ thích ôm thân thể mềm mại đó vào trong lòng,anh nhứ mày nhìn cô không nhanh không chậm mở miệng:

- " Anh xác định em phải thì em chính là vợ anh.Bây giờ chưa phải nhưng ít phút nữa em sẽ là vợ hợp pháp của anh"

Hải Miên cảm thấy mình bị anh quay vòng vòng á.Đầu óc như tê liệt không hiểu gì hết cái gì bây giờ không phải ít phút sau là phải,có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không.Minh Hạo phát hiện cô gái mình trở nên ngờ ngợ anh không muốn vòng vo đi vào vấn đề nói cho cô rõ sự việc,với lại anh không thể chờ đợi thêm được nữa.

- " Công ty anh đã mua lại cả khu phố này.Sẽ tiến hành xây dựng làm khách sạn.."

Chưa nói hết câu thì Hải Miên đã cắt ngang

- " Không được.Anh không được làm như vậy.Đây là nhà bà nội để lại cho tôi anh không được động đến."

Anh lấy hồ sơ ra trong cặp táp đưa cô xem

- " Đây là tất cả giấy tờ bán lại nhà và đất của khu phố này trên 62 ngôi nhà. Và đường ra vào nhà em là của người ta,mà họ cũng đã kí bán cho anh.Tức

là nếu em không bán lại nhà thì em một là ở trong nhà vĩnh viễn không được bước ra ngoài, hai là em bán cho công ty anh. Nhà e ở cuối hẻm đến khi công trình xây lên nhìn thấy mặt trời đã khó hướng gì có đường vào trừ khi em đào đường hầm"

Nói rồi anh ngồi đó gác chân thong dong nhìn cô. Nhưng thấy vẻ mặt đau khổ của cô anh càng đau hơn. "Xin lỗi em Hải Miên để giữ em bên cạnh anh không thể không làm như vậy" anh nghĩ thầm.

Nước mắt làm nhòe mắt cô. Đây là kỉ niệm duy nhất của cô còn sót lại. Không thể mất được, cô không thể bán cho anh ta nhưng cô không bán theo lời anh ta nói sẽ xây chặn hết đường vào nhà vậy cô phải làm sao. Tại sao anh ta lại làm khó cô. Anh ta có ý gì? Hải Miên ghen ngào nhìn người con trai trước mặt cô nhẹ giọng

- Tôi không thể bán lại cho anh được. Nhưng nếu anh có lòng thương người có thể chừa lại cho tôi một đường đi vào nhà không.

Không cần rộng đâu bằng nửa người tôi là được rồi. Tôi xin anh đó, tôi không thể mất ngôi nhà này."

- "Không thể"

Hải Miên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét lên nhìn anh

- "Vậy tôi sẽ mua lại con đường đi anh có thể bán lại không"

- "Được tôi sẽ bán lại cho e với giá gấp 5 lần giá cũ. Ngay bây giờ em có tiền thì đưa đây. Nếu mua ngay bây giờ tôi sẽ bán, ngày mai thì không cần bàn."

Rõ ràng là đang ép cô đến đường cùng mà. Hải Miên cắn môi hai tay xiết chặt nhìn tên ác ma đối diện cô muốn cào nát khuôn mặt đẹp trai đó. Nhưng không được cô phải làm sao đây để anh ta có thể không làm khó cô, suy nghĩ miên man nghe anh ta nói tiếp.

- "Không phải không có cách nếu em chấp nhận điều kiện của anh là kí vào đây anh sẽ không đụng gì đến ngôi nhà này và em vẫn là chủ của nó muốn ra vào như thế nào thì tùy".

Nói rồi anh đưa sấp giấy đến trước mặt cô. Cô cầm lên xem mặt từ xanh sang đỏ, mắt mở lớn hết cỡ: "Giấy Kết Hôn" cô lẩm bẩm ra miệng.

- "Đúng vậy kết hôn với anh em sẽ không mất ngôi nhà này mà anh còn sẽ chuyển nhượng lại khu phố này sang tên em cho em yên tâm"

Cô không mất gì lại còn được thêm là chủ của cả khu đất này không phải cô giàu to rồi sao? Cô ngược mặt lên nhìn người vừa nói.

Đầu óc người này có bị chạm mạch hay sao? Người như anh ta không phải nên lấy các tiểu thư sang giàu lại muốn cưới cô. Nhưng Minh Hạo không cho cô thời gian suy nghĩ nhiều.

- "Anh đếm từ một đến ba nếu em không có câu trả lời thì xem như điều kiện này bị hủy. Một.....Hai..."

- Tại sao muốn lấy tôi?

Minh Hạo rất muốn trả lời vì anh yêu em. Nhưng nghĩ đến việc cô quên anh. Anh tức giận không thôi.

- "Em có đồng ý thì kí vào đây anh không có sự nhẫn nại trả lời câu hỏi của em"

Nói rồi anh đẩy Giấy đăng kí kết hôn mà trên đó đã có chữ kí của anh.

Cô nhìn anh chăm chú như muốn đọc được suy nghĩ của anh, nhưng anh không thể hiện gì nhiều chỉ là đang chờ đợi cô kí vào thôi. Nếu không muốn mất nhà thì chỉ còn cách này dù rất lo sợ cho tương lai của mình. Nhưng cô vẫn cầm bút lên kí vào.

Minh Hạo nhếch miệng cười thờ phào nhẹ nhàng. Ôm cô vào lòng hôn môi cô một cái thật mạnh Hải Miên nhìn người chồng nào đó, cô giờ là vợ anh sao? Thái độ của anh cho thấy anh đang vui mừng à. Cô không nhìn lầm đấy chứ. Minh Hạo nhìn thấy cô vợ nhỏ vẫn đang nhìn anh chăm chú. Anh cắn nhẹ lỗ tai cô

- "Giờ em đã là vợ anh rồi. Chúc mừng em Tổng phu nhân"

Nói rồi anh áp xuống hôn cô mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đêm mãnh liệt 《18+》

Hiệu suất làm việc nhân viên anh rất nhanh và hiệu quả, buổi chiều trên tay cô đã cầm cuốn sổ hồng chứng minh anh và cô đã là vợ chồng hợp pháp. Anh cũng nhanh chóng đóng gói cô về biệt thự. Dù rất muốn ở lại nơi đây nhưng giờ cô đã là vợ người ta không phải chồng ở đâu vợ ở đó sao? Với lại chồng đối vô hiệu lực. Nhìn căn phòng rộng lớn hơn gấp mấy lần ngôi nhà của cô. Mọi thứ xung quanh đều cao cấp ngay cả phòng tắm cũng sang trọng vào rồi không muốn ra. Hazi... cô thờ dài đây như một giấc mộng mà không biết sẽ là ác mộng hay là giấc mơ ngọt ngào. Cả ngày mệt mỏi cô ôm đồ đi tắm.

Minh Hạo vào phòng không thấy cô đâu nhìn cửa phòng tắm anh biết cô trong đó, ăn cơm xong anh qua thư phòng xử lý công việc cũng muốn cho cô chút thời gian suy nghĩ mọi chuyện. Anh mở tủ lấy đồ sang phòng khác tắm.

Khi Hải Miên tắm xong thì nhìn cái đầm ngủ bằng phi màu đen. Cô nghiêng răng ken két chửi thầm ba đời nhà tên chồng của cô. Khi soạn đồ về biệt thự chỉ cho cô lấy sách còn lại quần áo bỏ lại hết với lý do là anh ta đã chuẩn bị cho cô. Từ xưa giờ cô hay mặc đồ ngủ kitty đầu có sexy như vậy. Cô thờ dài rồi đành mặc vào ra đến nơi thì thấy Minh Hạo đã ngồi trên giường đọc sách. Nghe tiếng mở cửa Minh Hạo quay lại thấy vợ anh đôi mắt long lanh đứng đó nhìn anh gượng gạo khuôn mặt sạch sẽ ửng hồng. Làn da trắng mịn nổi bật hơn khi mặc chiếc đầm ngủ màu đen, thân hình càng mảnh mai nhìn mong manh, ngây thơ dù đồ người ta phạm tội. Mái tóc còn ướt những giọt nước chảy xuống chiếc cổ trắng nõn, bộ ngực phập phồng vì đang hồi hộp. Đúng là đang thử thách anh mà làm sao anh chịu nổi, anh hướng cô đưa tay ra. Hải Miên chậm chạp đi lại anh, anh kéo cô ngồi xuống giường lấy mấy sấy ra hong tóc cho cô. Từ đầu đến cuối anh không nói câu nào. Còn Hải Miên ngồi cứng ngắc tim đập thình thịch vì cử chỉ dịu dàng của anh và cũng hồi hộp biết chuyện gì sắp xảy ra. Thấy tóc đã khô anh cất máy sấy vào tủ ôm lấy cô để lên đùi vui mặt vào hóm cổ cô hít lấy hương thơm khiến anh cảm thấy bình yên. Anh hôn lên tóc cô lên cổ cô Hải Miên nhột nên rụt cổ lại.

- "Hải Miên"

Anh khàn khàn gọi tên cô vừa gọi anh hôn lên vành tai cô sau đó ngậm hân vào miệng lưỡi anh chui vào tai rồi lại men theo găm cắn xương quai xanh trượt xuống anh hôn lên cổ cô lúc mạnh lúc nhẹ, Hải Miên thờ hồn hên cảm thấy thân thể mình mềm nhũn muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói gì, cảm thấy cơ thể nóng lên có một luồng khí chạy thẳng xuống hạ thân. Anh nhìn lên thấy khuôn mặt vợ anh đang dần mê loạn anh xoay mặt cô sang hôn lên môi cô. Mút lấy môi cô quấn lấy đầu lưỡi cô không biết bắt đầu từ bao giờ tay anh đã thò vào trong áo cô xoa nắn bộ ngực của cô.

"Uhm"

Hải Miên chịu không nổi rên thành tiếng. Minh Hạo nghe được tiếng rên của cô anh xoay người lại, cô và anh cùng ngã xuống giường anh nhanh chóng lột sạch đồ mình và cô hai người trần truồng áp sát vào nhau không khe hở. Hải Miên mắc cỡ không thôi cô nhắm mắt lại để không thấy cảnh tượng trước mắt. Nhưng càng nhắm mắt mọi thứ cảm xúc càng rõ ràng. Minh Hạo nhìn thân thể mảnh khảnh trước mắt máu như sôi trào anh khom người xuống ngậm lấy một bên ngực của cô mút "chụt chụt" khi dính đầy nước miếng anh lại sang bên kia đến khi liếm láp hai hạt đậu cứng lên anh lại nhồi người lên hôn môi cô

- "Bà xã mở mắt ra nhìn anh"

Hải Miên nghe lời mở mắt ra thấy được anh đang nhìn cô chăm chú trong mắt là ngọn lửa cháy bùng, người cô như bị anh thiêu đốt cô muốn nhiều hơn cảm lòng không đành cô vươn tay ra ôm cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh, cô hôn không giới nhiều lúc cắn vào môi anh nhưng lại kích thích anh đến đỉnh điểm tay anh mò xuống nơi bí ẩn của cô anh cho ngón tay vào Hải Miên sợ hãi kẹp chặt tay anh đôi mắt long lanh nhìn anh như lên án.

"- Vợ à! ngoan thả lỏng ra nào, em chặt quá."

Cô nghe thế thả lỏng thân thể để anh tự do hoạt động tay ra vào trong nơi đó. Môi anh không ngừng nghiến hôn mút lấy lưỡi cô Hải Miên chỉ biết - "uhm" rên rỉ ra tiếng.

Thấy cô co người lại hét lên anh trượt người xuống cho biểu tượng phái nam của anh vào. Anh quan sát thấy cô nhăn mặt anh ngừng lại đẩy từng chút một đến khi đâm thủng lá chắn cuối cùng nghe cô kêu đau nước mắt chảy ra anh hôn cô tay còn lại xoa nắn nơi đó. Thấy cô không còn khó chịu nữa anh mới luân động nhẹ nhàng. Hải Miên thấy mình như sắp chết tới nơi nhưng rất thoải mái cô bắt đầu rên rỉ

- "uhm...uhm...Minh Hạo.....Minh Hạo em... em...."

Cô muốn diễn tả cho anh biết cảm giác mình bây giờ nhưng không biết tả sao.

- "Gọi anh là gì, hửm?"

Anh cắn tai cô đầu lưỡi liếm hết tai sang cổ rồi hôn khắp mặt cô.

- "Minh Hạo"

- "Còn gì nữa?"

- "Ông... xã..."

- "Gọi lại cho anh nghe."

- "ông xã... người ta khó chịu.... á... uhm...."

Minh Hạo biết cô sắp lên đỉnh đột nhiên anh điên cuồng chạy nước rút cái nào cũng sâu và mạnh mẽ. Cô như bị đưa lên thiên đàng, hạ thân cô co rút lại, hai người cùng rên lên thành tiếng cái cuối cùng anh phun hết nhiệt dịch nóng bỏng vào cơ thể cô. Cô mệt la không thành tiếng anh ôm cô để cô nằm

lên ngực anh cho cô dễ thở, tay anh vuốt ve tấm lưng trần mịn màng của cô. Sau đó ôm cô vào tấm sạch sẽ hai người mới ôm nhau đi ngủ. Đêm nay Hải Miên ngủ rất ngon giấc. Còn Minh Hạo thì cảm thấy thỏa mãn hôn chán vợ mình rồi cùng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tình cảm chớm nở

Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào phòng ngủ. Hải Miên tỉnh giấc lấy tay che mắt vì chưa quen với ánh sáng. Cô muốn duỗi thẳng chân thì phía dưới đau đớn, người mới như cô nhú chân mảy lại thì nghe tiếng nói trầm ấm vang lên:

- "Đau lắm hả? Để anh xem nào?"

Cô nghiêng mặt qua bắt gặp khuôn mặt điển trai đang nhìn cô rất dịu dàng. Tim cô đập mạnh một cái chưa biết trả lời thế nào thì cô đã thấy anh ngồi dậy kéo chăn ra khom người xuống tách chân cô ra nhìn vào nơi đó của cô. Trời ạ. Có ai đánh cho tên đó ngứa xiu không. Trên người cô và anh không một mảnh vải che thân, cô cuống quýt kéo chăn che lại, mặt đỏ như rì mầu, nhưng tên chồng nào đó kéo chăn vung ra xa.

- "Đừng... đừng mà... em không sao"

Cô ngồi dậy kéo tay anh.

- "Ngoan mở ra anh xem nào"

Nói rồi không cho cô cơ hội từ chối mở chân cô ra nhìn vào. Hải Miên mắc cỡ không thôi. Nhìn vào nơi đó anh nhú mảy, chỉ hơi đỏ không có vấn đề gì. Hôm qua rõ ràng anh đã kiểm chế vì biết đó là lần đầu của cô. Nếu không anh muốn cô cả đêm còn chưa đủ. Nhìn lên khuôn mặt vợ mình đỏ bừng, đang cắn môi nhìn yêu không tả xiết, anh nằm xuống ôm cô vào lòng hôn lên môi cô, mút lấy môi cô đưa lưỡi vào khoáy đảo trong miệng cô. "uhm" Hải Miên như thờ không thông bật ra tiếng rên. Anh buông cô ra vùi mặt vào hõm vai của cô

- "Chỉ muốn nuốt em vào bụng thôi, tạm tha cho em đợi em hết đau anh sẽ...."

Ánh mắt nóng bỏng như nuốt cả linh hồn Hải Miên vào trong đó. Hải Miên cắn môi mọng đôi mắt long lanh nhìn anh vô tội. Anh bật cười mút mạnh môi cô. Tim Hải Miên như rơi ra lồng ngực anh cười tươi rất đẹp trai nha. Mà hình như anh rất thích hôn cô, hết hôn lại liếm. Hải Miên lấy tay để ngay lồng ngực anh

- "Em.. em đói bụng"

- Vay vào rửa mặt, thay đồ rồi xuống ăn"

Nói rồi không để cô lên tiếng anh bế cô vào nhà vệ sinh.

Cả hai tuần bị anh bắt ép nghỉ ở nhà vì chân còn đau, chân cô đã lên da non từ bao giờ nhưng anh nhất quyết muốn cô nghỉ ngơi cho khỏe hẳn. Hôm nay đợi anh về băng giá nào cô cũng phải nói tuần sau đi học trở lại. Chỉ bất mãn về chuyện đó thôi, tất cả còn lại anh rất tốt với cô, anh là loại người thích hành động chứ không hay nói lời ngọt ngào.

Anh cưng chiều cô, cô cảm thấy mình như công chúa. Anh thích âu yếm, hôn cô có cơ hội là anh không bỏ lỡ. Còn chuyện đó nữa giống như là bị cấm dục lâu năm vậy đó, nhiều đêm anh lần cô qua trở cô lại không biết mấy lần đến khi cô khóc lóc cầu xin kêu " ông xã ơi, ông xã à" anh mới tha cho cô. Cách đây ba ngày cô đến kì kinh nguyệt thấy cô ôm bụng đau đớn anh cuống cuồng tay chân, lấy nước ấm chườm lên bụng, rồi kêu nhà bếp pha đường đỏ cho cô uống.

Anh nghiêm cấm tuyệt đối không cho cô ăn uống gì gây hại đến cơ thể như đồ lạnh,

nóng, cay.

Rồi hót thuốc nam ở đâu về cho cô uống để khi có tháng không bị hành đau bụng. Tối đến anh ôm cô ngủ tay để lên bụng cô mát xa nhẹ nhàng cho cô đỡ đau. Nhờ vậy mà cô đỡ đau và chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Những tật xấu của cô như ăn uống không đúng giờ hay gội đầu mà không xấy tóc, hoặc xin đi làm thêm điều bị anh chinh không thương tiếc. Anh cho cô rất nhiều thể tín dụng, nhưng cô nào có cơ hội dụng vào, vì quần áo, giày dép, mỹ phẩm, túi xách do một tay anh chọn và mua hết cho cô và để ngăn nắp, khi nào cần chỉ lấy sử dụng. Haiz.. cô thờ dài càng ngày cô càng thấy mình lệ thuộc vào anh, dựa dẫm vào anh. Cô nghĩ trái tim cô đã bị lấy mất rồi. Một người chồng yêu thương cô như thế cô không động lòng mới lạ, với lại từ nhỏ cô đã thiếu thiếu tình cảm. Mới xa anh có một buổi mà cô đã thấy nhớ anh rồi.

Với sự kiên quyết, cô đã được đi học trở lại. Mà ông xã nhà cô thì đã đi Nhật công tác 2 ngày trước. Trước khi đi hai người đã triển miên cả đêm anh

như lấy bù cho những ngày không bên cạnh cô.Nghĩ đến đây mặt cô ửng hồng.

"RENG"

- "Hải Miên " Hải Miên"

Bạn học cô Cúc Hoa gọi cô đi về.

- " Sao thế??"

- " Cậu suy nghĩ gì? mà chuông reng về cũng không biết.Nói mau.Mới hai tuần không gặp mình thấy cậu rất lạ nha"

- " Minh...lạ như thế nào? Minh vẫn vậy mà"

- " Cậu không giống vậy,cậu trở nên xinh đẹp, quyến rũ hơn.Thần thờ như đang yêu.Quần áo thì mặc toàn hàng hiệu, không lẻ cậu....cậu???"

- " Cậu đang suy nghĩ gì đấy"

- " Không lẻ cậu được bao nuôi,xinh đẹp như cậu rất có khả năng nha"

- " Cậu nghĩ đi đâu thế, mình là loại con gái ham mê vật chất bán mình vậy sao?"

- Không phải..mình xin lỗi tại mới hai tuần cậu khác quá.Cậu không thấy trong trường ai cũng nhìn cậu bằng ánh mắt khác thường hay sao"

- " Người ta nghĩ gì mình không quan tâm nhưng cậu là bạn thân mình cậu không được nghĩ mình như vậy"

- Được rồi...mình xin lỗi,chúng ta ra về thôi.Nhưng cậu rất giống người đang yêu nha"

Vừa nói hai người đã ra gần đến cổng trường đang đi cổ tay bị nắm kéo lại.

- "Hải Miên"

Là Thiên Vũ cái tên chết tiệt khiến cô bị đánh và xém bị xe tông.Nhưng nhờ vậy cô mới gặp được ông xã nhà cô.Nghĩ đến ông xã mình khuôn mặt cô dịu lại vùng tay ra bước lùi một bước.

- " Có chuyện gì?"

Hắn quan sát cô gái trước mắt mới hai tuần không gặp cô trở nên cực kì xinh đẹp một chút gì đó quyến rũ.Lúc đầu theo đuổi cô cũng vì hắn thấy cô xinh đẹp.Nhưng hôm nay cô càng rực rỡ hơn như lột xác thành người khác vậy.

- " Anh có thể đưa em về không?"

- " Không cần"

Nói rồi cô lạnh nhạt quay đầu đi.Nhưng tay lại bị nắm chặt lại.

- " Trời lạnh đón xe bus rất cực để anh đưa em về.Trong trường ai cũng biết mối quan hệ của chúng ta lúc trước, em đừng ngại"

- " Buông tay ra.Tôi nói không cần mà"

Cô cố rút tay về nhưng hắn nắm rất chặt đang giằng co.

- " Hải Miên"

Nghe gọi tên mình cô quay lại thì thấy Minh Hạo đang đi về phía mình.Người mà cô nhớ da diết mấy ngày nay,lấy đầu ra sức mạnh cô vùng tay Thiên Vũ ra chạy nhanh tới chỗ anh.

- " Anh về rồi"

Dù đang rất tức giận với tình cảnh vừa rồi, nhưng thấy thái độ của cô lòng anh cũng mềm ra.Ôm cô vào lòng hôn lên trán cô.

- "Uhm.Chúng ta về nhà."

Anh ôm cô xoay người không thèm nhìn đến khuôn mặt Thiên vũ một cái.

Hà Như cùng Tổ Tổ đi ra chỉ còn thấy bóng lưng của hai người.

- " Đó không phải là con nhỏ Hải Miên sao"

- "Đúng là nó. Còn người đàn ông đi với nó là ai."

Tổ Tổ hỏi lại nhưng khi nhìn một góc ở sân trường thấy Thiên Vũ nhìn theo bóng dáng của Hải Miên, hai tay nắm chặt vào nhau.

- "Hình như Thiên Vũ còn rất lưu luyến cô ta"

Hà Như nhếch miệng cười châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ghen 《18+》

Từ lúc lên xe đến khi xe chạy về nhà anh không nói một câu. Hải Miên biết anh đang giận nên cô cũng im lặng. Về đến nhà anh không nói một tiếng đi thẳng lên phòng, cô đi theo vừa lên thấy anh đang cởi áo, cô đi nhanh lại đành lấy cởi giúp anh. Cởi xong thấy vòm ngực rắn chắc hiện ra trước mắt, cô đỏ mặt ngược lên nhìn anh thì thấy anh đang nhìn cô chăm chú.

- "Xong rồi anh vào tắm đi."

Anh lạnh lùng đi lướt qua cô. Anh giận thật rồi, không quan tâm đến cô nữa sao? Cô muốn giải thích, đó không phải lỗi của cô, nhưng buổi chiều cô tưởng mình đã tỏ rõ thái độ cho anh thấy, anh sẽ hiểu. Nhưng tại sao bây giờ anh lại giận, đã quen sự chăm sóc, ân cần của anh. Sự lạnh nhạt của anh làm cô thấy đau lòng, rất khó chịu. Đến tối chuẩn bị đi ngủ anh vẫn giữ thái độ im lặng. Hải Miên trong phòng tắm đi ra thấy anh quay lưng về phía cô. Cô tắt đèn nằm xuống cạnh anh nhìn lưng anh cô cảm thấy mình lại bị bỏ rơi. Cô sợ cảm giác này, sợ cảm giác người thân không thấy sự tồn tại của cô. Giống như mẹ cô vậy, tình cờ gặp nhau ở trường, mẹ cũng sẽ giả dờ không thấy cô. Từ lâu sự có mặt của cô đã không còn quan trọng với bất cứ ai. Giờ thì đến lượt anh cũng thế, anh cũng quay lưng lại với cô, hay là anh cũng không cần cô như mẹ. Càng nghĩ càng uất ức nước mắt rơi nhòe cả mặt ướt cả gối nhưng cô sợ anh nghe thấy nên cắn chặt môi mình cho không bật khóc thành tiếng. Nằm một lát anh bức bối trong người, càng nghĩ càng tức, cô không định giải thích với anh gì sao, ba ngày công tác anh nhớ cô da diết nên mới rút ngắn lại thời gian về với cô, vừa xuống máy bay là chạy tới trường đón cô.

Rồi thấy một màn như vậy, nghe tên kia nói quan hệ hai người anh tức chịu không nổi, thì ra là bạn trai cũ của cô. Không biết cô còn lưu luyến không? Hành hạ anh như vậy mà cô cứ thế mà ngủ à. Xoay người xem cô vợ vô tâm nào đó ngủ chưa quay qua thấy vai cô run run thân thể cuộn tròn lại, cô đang khóc anh hốt hoảng mở đèn lên lật người cô lại, mặt cô toàn nước mắt đôi môi bị cắn đến sưng thấy cả dấu răng.

Nhìn cái gối ướt đầm anh biết cô đã khóc rất nhiều. Anh cảm thấy cổ mình như ai bóp nghẹt thở không nổi, đau lòng không tả xiết. Anh đặt cô lên đùi ôm chặt vào lòng, nâng mặt cô lên

- "Tại sao khóc? Sao lại tự cắn môi mình như thế này?"

Không hỏi đến thì thôi. Nghe hỏi thế Hải Miên còn thấy tủi thân hơn, càng khóc lớn, dữ dội, thấm thiết hơn nước mắt như sông vỡ đê tuôn ướt cả áo anh. Anh sợ nhất là nhìn cô khóc, anh cuống cuống hôn lên trán lên mặt cô rồi dụ dỗ:

- "Ngoan đừng khóc, đừng khóc "

- "oa...oa...hức...hức.."

- "Khóc nhiều sẽ mệt đấy. Ngoan..đừng khóc nữa mà em."

- "Hải Miên..có chuyện gì nói anh nghe được không?"

Anh hôn lên mắt, mũi, môi cô. Dỗ dành cô, khóc nức nở đến khi mệt cô vùi mặt vào áo anh nghe anh nói thế ngược khuôn mặt đỏ bừng lên nhìn anh, đôi mắt nước mắt còn đọng lại xung quanh, cái mũi đỏ ửng. Nhìn cự kì đáng thương anh khom xuống hôn nhẹ lên môi cô.

- "Ngoan. Nói anh biết tại sao khóc đừng để trong lòng sẽ rất khó chịu"

Thấy cử chỉ dịu dàng của anh nước mắt cô lại rơi nghẹn ngào lên án.

- "Anh....hức...anh không cần em nữa. hức...hức....."

Gì chứ anh không cần cô khi nào? Còn muốn thu nhỏ cô bỏ vào túi để lúc nào cô cũng bên cạnh anh đấy chứ.

- "Sao lại thế! ai nói với em. Anh thương em nhiều như vậy sao lại không cần em."

Mở to đôi mắt long lanh ngập tràn nước mắt, nhìn anh xem lời anh nói có thật không. Anh thương cô sao, rõ ràng từ chiều giờ anh không ngó ngang gì đến

cô.

"Hức.. anh bỏ mặc em....anh không quan tâm em...hức....anh...anh im lặng với em....oa anh cũng giống...mẹ...oa."

Câu cuối cùng nói trong tiếng nức nở nghẹn ngào chỉ còn lại tiếng khóc uất ức,nhưng Minh Hạo nghe rất rõ anh giống mẹ cô sao,phải rồi mẹ cô không cần cô,bỏ mặc sự tồn tại sống chết của cô.

Đó là nỗi đau của cô hằng che giấu đây cũng là lần đầu tiên cô nhắc" mẹ "cô trước mặt anh.Bề ngoài cô là cô gái mạnh mẽ,vui tươi lạc quan nhưng đó chỉ là vỏ bọc thật sự cô rất yếu đuối.Anh thật đáng chết mà! Biết cô từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm,thiếu cảm giác an toàn, thậm chí trong lòng cô có một bóng ma rất lớn.Vậy mà anh còn ghen tuông bấy bọ,kiểm chuyện gần gũi làm cho cô đau khổ như vậy,chưa bao giờ anh muốn đánh cho mình một trận.Nhìn xuống cô vợ nhỏ đang khóc rất thảm thiết anh nâng mặt cô lên hôn lên môi cô rất nhẹ nhàng,dùng lưỡi lướt qua môi cô,chui vào khoang miệng mút lấy đầu lưỡi cô cùng dây dưa triền miên" Hải Miên còn đâu tâm trạng để khóc cả tâm trí bởi vì nụ hôn mà bay sạch,thấy cô vợ nhỏ ngừng khóc, bị hôn đến ý loạn tình mê.Anh mới từ từ rời khỏi môi cô nhìn vào đôi mắt mờ mịt như phù sương của cô,tay miết nhẹ lên đôi môi đang sưng đỏ.

" Hải Miên "

Anh thì thầm tên cô

" Anh yêu em"

Hải Miên giật mình như tưởng mình nghe lầm.Mở mắt to hết cỡ nhìn vào khuôn mặt người vừa nói tiếng yêu với cô.

" Đúng.Anh yêu em Vợ à! anh sẽ không bao giờ ngừng yêu em và không cần em.Cả đời này anh chỉ cần có em.Em hiểu không?"

Em hiểu không? Em là ánh mặt trời của anh,không có em anh chỉ sống trong lạnh giá.Minh Hạo nghĩ với sự ngây thơ,yếu đuối, thiếu cảm giác an toàn như cô anh nên nói rõ ràng cho cô hiểu cho cô yên tâm không còn suy nghĩ lung tung.

Hải Miên nhìn chằm chằm vào chồng mình,anh nói yêu cô,đúng anh yêu cô.Cô cảm thấy cực khổ,túi nhục bao nhiêu năm giây phút này chỉ một câu nói của anh như được bù đắp tất cả.Cô cũng không muốn che giấu tình cảm mình nữa,hãy để cô được yếu đuối một lần đi.

" Minh Hạo.. "

" Anh đây.."

" Em cũng yêu anh"

Giờ đến anh đứng hình,anh biết cô đã có tình cảm với anh,nhưng anh không nghĩ cô sẽ nói ra cho anh nghe,vì anh biết cô da mặt rất mỏng.Tìm kiếm chờ đợi bao nhiêu năm nay như vậy đủ rồi anh còn cần gì hơn thế nữa,cô không nhớ anh thì đã sao.Không phải bây giờ cô đã yêu anh,và anh cũng yêu cô sao?

Quả nhiên nhìn xuống cô vợ nhỏ mới thổ lộ với mình,mặt ửng đỏ đôi mắt long lanh mở to nhìn anh không chớp mắt,đôi môi khê hở đỏ tươi thật là dụ dỗ người khác mà.Anh mỉm cười, trán kề trán,mũi kề mũi cọt cọt cọt cọt trên mặt cô.

" Vậy bây giờ em phải thể hiện cho anh thấy em yêu anh đi"

Nói rồi không để cô đáp lại anh đã đè cô xuống giường hôn đắm đuối, mãnh liệt.Tuy được anh hôn nhiều lần nhưng hôm nay nụ hôn của anh rất lạ rất mãnh liệt và sắc tình,cô cũng không nghĩ nhiều ôm cổ đáp lại anh,anh hôn cô lúc mạnh lúc nhẹ.Không biết từ bao giờ anh đã cời sạch đồ của cả hai.Miệng anh ngậm bú mút một bên ngực của cô âm thanh làm người ta phải đỏ mặt,một bên thì bị anh xoa nắn đến khi dưng đứng lên.

"Uhm"....ông xã!.... "

cô cảm thấy mình rất nóng,rất khó chịu nhưng anh vẫn không chịu đi vào,cô ưỡn người lên chào đón anh.Nhưng vật đó của anh đang ma sát nơi đó của cô nhưng anh vẫn không vào.Hai tay anh chạy khắp thân thể của cô như thêu đốt da thịt cô, còn môi và lưỡi anh liếm hôn hết mắt, mũi rồi miệng qua vành tai trượt xuống xương quai xanh,dời xuống vừa hôn liếm láp rồi cắn cắn cổ cô.Cô kích thích không thôi,cô chỉ còn biết rên rỉ ra tiếng

"ừm...ừ....ừ....á"

Đang mê loạn vì lửa tình lại thấy Minh Hạo buông cô ra ngồi dậy lui về sao.Hải Miên bất mãn nhũn mảy.Minh Hạo nhìn đáng vẻ của vợ,yêu thương khôn xiết nhào lên mút mạnh môi cô

- " Anh sẽ cho em biết được sự yêu thương là như thế nào?"

Hải Miên mờ mịt chưa hiểu vấn đề thì đã thấy Minh Hạo nâng chân cô lên để lên vai anh, đầu anh vùi vào nơi thần bí của cô.Cô hoảng hốt sao anh có thể làm như thế,cô dặng dẹo người muốn chạy trốn,nhưng hai tay anh siết chặt lấy eo không cho cô nhúc nhích.

" Minh Hạo.....Hạo.....ừm....á.."

Cô cảm nhận rất rõ đầu lưỡi anh đang len lỏi vào nơi đó lúc thì mút mạnh, lúc thì cắn day day nơi đó.Bao nhiêu chất ẩm ướt chảy ra anh đều mút vào

miệng,sự kích quá mạnh, cô nghĩ mình bị anh cho bay lơ lửng lên chín tầng mây,rồi cảm thấy cơ thể co rút

cả người bắt lực run rẩy. Cô chỉ còn biết hét lên

- " Á.....á.....Hạo.....Minh Hạo...."

Anh biết cô sắp tới ngồi dậy ưỡn lưng đưa vật nóng vào lấp đầy cô.Hai người cùng rên thành tiếng.Hải Miên nắm lấy chặt ga giường, không ngừng đóng đưa đầu, hô hấp cấp tốc, bộ ngực phập phồng tựa như cuộn sóng, hơi thở hỗn loạn khiến cô cơ hồ không thở nổi.

Anh lại rống lên, nắm chặt thắt lưng của cô, dùng lực tiến vào.... Đam mê lại nhanh chóng che lấp lý trí của hai người, cuốn hai người vào vòng xoáy của dục vọng, đêm nay không biết anh muốn cô bao nhiêu lần.

Phòng ngủ có tiếng dục, Hải Miên ghé vào trong ngực Tống Minh Hạo, hai người đều một thân mồ hôi đầm đìa, chung quanh tràn ngập dư vị hoan ái..

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Scandal

Hôm nay bước vào trường có cái gì rất lạ,nhưng cô không biết lạ cái gì.Ai cũng nhìn cô với ánh mắt kì lạ rồi xì xào,chỉ chò gì đó.Cô không muốn quan tâm cũng không được vì mọi thứ diễn ra trước mắt họ không ngại ngừng thể hiện trước mặt cô.Vừa vào lớp thì không khí trở nên ngọt ngào hơn, ai cũng nhìn cô, có người còn nhìn cô cười với nụ cười châm chọc.

- " Hải Miên cậu đi theo mình"

Chưa kịp trả lời thì cô đã bị Cúc Hoa lôi vô nhà vệ sinh.

- " Hải Miên cậu nói cho mình biết đi những gì trong trường đồn có đúng không?Còn nữa người đàn ông hôm trước đón cậu là ai?"

Hải Miên định trả lời thì cửa nhà vệ sinh đẩy vào là Tổ Tổ và người đi sau mà Hải Miên luôn cảm thấy ngưỡng mộ vì luôn được mẹ cô yêu thương đó là đại tiểu thư Hà gia Hà Như.

- " Ui ai đây.Không phải là Hải Miên sao?"

Tổ Tổ vừa vào buồng lời châm chọc, Hà Như đứng kế bên cười châm chọc.

- " Sao thế cậu muốn làm tiểu tam giống người ta hay sao?.Hay muốn học hỏi cách được bao nuôi?"

Hà Như nhìn Tổ Tổ rồi quay sang nhìn Hải Miên bằng ánh mắt châm chọc.

- " Trôi.Cậu nghĩ sao vậy.Minh sợ bản lắm.Nghề đó chỉ hợp với cậu ta thôi"

- " Các cậu có thôi đi không.Miệng ăn cơm hay ăn gì mà thói thế"

Cúc Hoa tức giận thay cho bạn.

"- Mày nói gì.Dám nói ai miệng thói "

Cúc Hoa định bước tới thì Hải Miên kéo lại.

- "Mặc kệ họ.Họ thích nói gì thì nói.Minh không làm gì sai cả.Chỉ cần cậu tin mình là được"

- " Minh tin cậu"

Cúc Hoa trả lời rất kiên định

- " Được rồi chúng ta vào lớp thôi"

Tổ Tổ ghét nhất thái độ lãnh đạm không quan tâm đến mọi chuyện coi trời bằng vụn của Hải Miên.

Chấn ngay đường đi nhìn vào cổ cô

- " Đừng tỏ mình thanh cao.Vậy dấu gì trên cổ cậu thế.Cũng có ngày bị người ta chơi chán rồi bỏ như miếng vải rách."

Nghe nhắc đến dấu vết trên cổ,mặt tức thời muốn đỏ lên.Cái tên Minh Hạo đáng chết cứ thích để lại vết hôn trên cổ cô.

- " Mình không có gì phải giải thích với cậu cả.Tránh ra "

Nói rồi cô nắm tay Cúc Hoa bước đi vừa ra đến cửa thì nghe tiếng Hà Như vang lên

- " Thì ra là mẹ biết nhìn xa trông rộng,biết rằng cô sẽ trở thành người khiến cho xã hội phải ghê tởm.Nên mẹ từ đầu không muốn nhận cô"

Nói rồi cô khoanh tay trước ngực xem vẻ mặt xanh mét của Hải Miên.

Hải Miên hai tay nắm chặt, lồng ngực âm i nhưng không đau lắm chỉ thấy hơi chua chát cho cuộc đời mình thôi.Có lẽ bây giờ cô đã có anh, tình cảm anh.Bây giờ cô mới hiểu anh quan trọng với cô như thế nào.Thu lại suy nghĩ cô quay lại đối diện với Hà Như

- " Cảm ơn cậu đã nhắc mình,nếu không mình xém quên mất mình còn có một người để gọi là "mẹ".Đúng vậy bà ấy không nhận mình vì mình không có gì cả,còn cậu có tất cả.Nhưng phiền cậu về nói với bà ấy đừng nhìn Hải Miên ngày xưa đã chết năm 13 tuổi.Hải Miên bây giờ không có mẹ.Mẹ tôi đã chết từ lâu rồi.Còn người mà cậu vừa gọi là mẹ tôi.Bà ấy không xứng đáng"

Nói rồi cô đi thẳng ra cửa.Khi còn nhỏ thấy được tấm hình của bà,tôi nào cô cũng ôm nó ngủ,tưởng tượng như mẹ đang ôm mình,tuy ít tiếp xúc nhưng khuôn mặt bà đã khắc sâu vào tâm trí cô.Đúng vậy năm 13 tuổi biết được chỗ ở của mẹ, cô hay lén núp sao bụi cây nhìn lên bà. Thấy bà ôm ấp nâng niu Hà Như cô ước mong một lần được mẹ ôm như vậy.Lén nhìn quan sát bà trở thành thói quen của cô dù lúc nào về nhà cô cũng ôm gối khóc nức nở.Có một lần cầm lòng không đành thấy bà xuống xe có một mình,cô lấy hết can đảm chạy tới gọi bà,không phải xin xỏ hay gì khác chỉ mong nhận được cái ôm hay câu nói

- " Mẹ rất nhớ con".

Nhưng đổi lại là câu nói:

- " Sao lại đến đây.Con muốn hại chết mẹ sao?.Đi mau đi,nhanh lên"

- Mẹ...con rất nhớ mẹ..."

Cô tiến tới lấy hết can đảm ôm chầm lấy bà

Lần đó cũng là lần Hà Như trông thấy và khóc nức nở bà không ngại đẩy cô ra mất thăng bằng cô té xuống đất nhưng bà đâu thấy vì bà đã ôm chầm lấy Hà Như vào nhà.Cô đâu còn tâm trạng để biết bà giải thích với chồng và con gái bà như thế nào.Cô không còn biết đau là gì lúc đó trời chuyển cơn mưa to,cứ thế cô đi dưới mưa, không biết đâu là mưa đâu là nước mắt.Tôi đó cô sốt rất cao mê man nhưng miệng cứ lẩm bẩm."Mẹ ơi!con nhớ mẹ".Bà nội cầm không được nước mắt đến cầu xin bà ta đến thăm cô,nhưng mẹ cô không muốn gặp cô và còn nói sao này đừng làm phiền đến cuộc sống gia đình bà.Khi cô hết bệnh nội kể cô nghe để cô hiểu và hết hi vọng rằng đừng trông mong gì nữa bởi vì một chút xiêu lòng trắc ẩn bà cũng không dành cho cô dù là một chút.Kể từ đó cô không còn nhắc đến mẹ nữa và không đi nhìn lên bà nữa đến khi cô và bà nội chuyển đi nơi khác.Cô phải nghỉ học một năm làm đủ việc để gom góp đủ tiền rồi mới thi vào đại học.Trái đất tròn thật đến khi vào đại học lại học chung trường với Hà Như,và khi gặp bà cô cũng xem như người không quen biết.

Lướt qua bà cho bà biết không có bà cô vẫn sống tốt.Cô không phải là kẻ yếu đuối nhu nhược khi người ta không cần cô mà cô phải bám víu,van xin tình cảm thương hại của người khác.

Cô nói rất nhẹ nhàng những từng chữ đánh mạnh vào lòng ngực Hà Như.Đúng vậy cô có tất cả,cô có ba cô, sự giàu sang,nhà cao cửa rộng. Nếu đổi lại cô là Hải Miên bàn tay trắng vậy mẹ có bên cạnh cô không?Hay cũng sẽ xem cô là người xa lạ.

- " Hà Như cậu sao vậy?. Vào lớp thôi.Cô ta nói nhảm đấy,mẹ cậu không cần cô ta vì cô ta là một đứa không ra gì.Đại tiểu thư à.Đừng ủ dột nữa tối nay là sinh nhật cậu rồi.Tươi tỉnh lên tối nay cậu là công chúa của buổi tiệc đấy"

- " ừ.đi thôi"

Cúc Hoa bây giờ mới biết được hoàng cảnh của cô,càng thấy thương và quý trọng cô hơn,một người con gái bị mẹ vứt bỏ, không người thân bên cạnh nhưng vẫn bươn trải vào được đại học.

Hết giờ học Hải Miên đi nhanh ra cổng thấy chiếc xe quen thuộc cô đi nhanh đến, tài xế mở cửa cô vừa ngồi vào thì đã rơi vào vòng tay ấm áp của ai đó,tiếp theo anh liền hôn lên trán và má cô.Thế đấy cô còn đòi hỏi gì thêm.Bao nhiêu uất ức bay sạch.

- " Có nhớ anh không?.hửm"

Hải Miên nhoen miệng cười tươi.Đâu phải là nhớ mà là tâm trí cô lúc nào cũng đầy ắp hình bóng anh.Hải Miên mặt ửng hồng nhìn anh đắm đuối sau đó vùi đầu vào ngực anh,siết chặt vòng tay ôm anh thật chặt.

Minh Hạo hít thở mạnh cô làm nũng vậy sao anh chịu nổi.Anh nhìn tài xế.Bác tài hiểu ý hạ tấm ngăn cách xuống.Minh Hạo liền bế cô ngồi lên đùi.

- " Hạo..uhm"

Chưa kịp nói gì đã bị anh hôn tới tấp.Tay thì đã thò vào áo xoa nắn ngực cô.Cô còn cảm nhận được có cái gì đang nhô dưới mông cô.Trời ạ! Sao lại như vậy cô có làm gì đâu,không được phải ngăn anh lại cô không muốn bị ăn trên xe đâu.

- "Uhm...đừng...đừng mà....uhm"

Cô lấy tay chống lên ngực anh,Minh Hạo thấy cô chống đối,quyến luyến buông môi cô ra, nhưng cái tay thì vẫn chưa rời khỏi áo cô.Anh thở hổn hển nhìn cô như đang lên án.Nhìn về mặt anh cô rất muốn cười.Mím môi nhìn anh với vẻ mặt tội nghiệp.

- "Hạo.Em đói"

Anh vui mặt vào cổ cô để áp chế lửa tình, khi hơi thở ổn định anh mới nhớ đến chuyện quang trọng

- "Bây giờ tha cho em, tối nay coi anh xử em như thế nào.Còn bây giờ em ăn cái này đỡ đi.Ăn xong anh đưa em đi lựa đồ, trang điểm tối nay dự tiệc với anh"

Nói rồi anh đưa đồ ăn mua sẵn cho cô.

- "Dự tiệc sao? Em chưa bao giờ đến những nơi đó.Em sợ....sẽ làm anh mất mặt....á

...đau.."

Nói chưa hết câu đã bị anh cắn nhẹ vào mũi, cô lấy tay xoa xoa mũi.

- "Em là vợ anh ai dám nói gì. Với lại còn có anh bên cạnh sợ gì chứ.Mà tại sao anh lại mất mặt khi vợ anh xinh đẹp như thế này"

Hải Miên nghe anh nói thế, khuôn mặt ửng hồng nhìn anh cười tủm tỉm, đúng rồi có anh bên cạnh thì sợ gì chứ.

- "Dự tiệc ở Hà gia biệt thự của Hà Trần Phương và Trần Nhã."

Cô kinh ngạc nhìn anh

- "Anh biết rồi sao?"

- "Hải Miên. Muốn buông bỏ phải đối mặt.

Bây giờ em là vợ anh,người phụ nữ của Tống Minh Hạo anh không cho phép ai được khinh thường và làm tổn thương.Hãy tin anh."

Hải Miên mặt đỏ lên,vui mặt vào lòng anh gật đầu.Đúng muốn buông bỏ được thì phải đối diện.Anh yêu thương hôn lên tóc cô.

-----*****-----

Buổi tối tại Hà Gia buổi tiệc đang náo nức người tham dự,được trang trí sang trọng lung linh rực rỡ bởi ánh nến và ánh đèn.Hà Như xinh đẹp như công chúa đang cùng ba mẹ chào hỏi khách,Đám bạn Tổ Tổ,Thiên Vũ cùng những người khác đang nâng cốc uống rượu.Sảnh tiệc đang huyền ảo chợt im bật vì sự xuất hiện của đôi trai gái đang bước vào thăm dò.Minh Hạo mặc bộ vest đen bên trong là áo sơ mi đen dáng người cao thẳng tắp khuôn mặt góc cạnh, tuấn tú.Tay anh đang ôm eo cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy dạ hội màu đỏ bằng vải lụa cao cấp,thân trên dạng yếm ôm trọn vòng ngực khoe lưng trần trắng ngần, ngay eo thắt lại đính xung quanh eo là những hạt kim cương sáng long lanh, dáng người mảnh mai thướt tha, tóc cô uốn nhẹ xỏa qua một bên vai, khuôn mặt được trang điểm tự nhiên, điểm nhấn là đôi mắt to tròn,đôi môi được tô điểm màu son chery nổi bật trên khuôn mặt trắng mịn xinh đẹp.Sự xinh đẹp mong manh quyến rũ nhưng có một chút ngây thơ của cô khiến các vị khách nam có mặt ở đây không ai không rung động mà Trịnh Thiên Vũ không ngoại lệ.Minh Hạo nhủ rằng không vui khi những tên kia cứ nhìn chằm chằm vợ anh.Lúc chiều cô bước ra từ phòng thay đồ anh cũng ngỡ ngàng như vậy.Anh biết vợ anh là kim cương thô chưa qua mài dũa.Đâu ai biết được cô là loại kim cương quý nhất, sáng nhất mà anh đã tìm được.

- "Tống tổng"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Có anh ở đây

Hải Miên nghe tiếng gọi,nhìn về hướng phát ra âm thanh, thấy những người đó đi đến.Cô cứng người lại,nhìn người phụ nữ xinh đẹp sang trọng đang được người đàn ông trung niên phong độ, ôm eo đi tới hướng cô và Minh Hạo,là mẹ cô mà không phải là phu nhân của Hà Tổng cùng Tổng giám đốc Hà Chấn Phương.Minh Hạo nhìn ra sự thay đổi của cô tay anh siết chặt eo cô nói thâm vào tai cô "Có anh ở đây" cô ngẩng mặt lên nhìn thấy anh nhìn

mình đầy yêu thương cô mỉm cười với anh,thở sâu một cái cô ngẩng mặt đối diện với người đang tới.Trần Nhã cùng không khá hơn tí nào thậm chí là chân bà như đồ chì,bà như không tin vào sự thật,đứa con gái bị bà vứt bỏ bấy giờ lại trở nên xinh đẹp đến thế, lại còn xuất hiện nơi đây, nhìn người đàn ông đi bên cạnh cử chỉ,ánh mắt đều dành cho đứa con gái đó tình yêu sâu đậm mà người đàn ông đó bà biết,thường hay xuất hiện trên tạp chí,cậu ta không phải là tổng giám đốc của tập đoàn bất động sản Tây Á một trong ba tập đoàn lớn mạnh nhất Đông Nam Á và đang hoạt động mạnh tại Mỹ hai năm đó lại đây sao, so với tập đoàn Tây Á thì công ty chồng bà chỉ là bất trung bởi vậy dù là tuổi cha chú nhưng khi tiếp xúc chồng bà phải e dè,cần trọng để lấy lòng cậu ta. Đêm nay cậu ta là khách quý nhất mà chồng bà mong đợi.Mà sao Hải Miên lại đi cùng cậu ta,mối quan hệ của họ là gì?

- " Tổng tổng.Ngài đến rồi. Thật hân hạnh cho chúng tôi mà "

Minh Hạo liếc nhìn người phụ nữ mặt trắng rồi lại xanh đứng bên cạnh Hà Chấn Phương. Anh nhếch miệng

- "Xin chào.Hà tổng,khách sáo rồi."

- "Không.Tôi nói đây là sự thật.À xin giới thiệu với ngài đây là vợ tôi Trần Nhã còn đây là con gái tôi Hà Như."

Trần Nhã nhìn anh gật đầu gượng gạo rồi lên nhìn xem người con gái bên cạnh,cô cũng đang nhìn bà nhưng với vẻ mặt bình tĩnh như người xa lạ, như lần đầu tiên biết bà vậy, tự nhiên bà thấy tim đau nhói,

không phải đây là kết quả bà muốn sao?

Thấy mẹ mình chứ nhìn Hải Miên chằm chằm,Hà Như siết chặt nắm tay lại,cô đã thấy Hải Miên từ lúc cô ấy cùng người con trai này bước vô rồi.Cô không ngờ cô ta lại dám xuất hiện nơi này, lại còn đi cùng với người con trai cô ngưỡng mộ từ lâu,ừ mà không phải gọi là thương thâm là đúng hơn, cũng chính cô nhờ ba cô mới anh ấy xuất hiện tới nay,cô biết anh ít khi xuất hiện tại các bữa tiệc,nhưng cô muốn bắt lấy cơ hội dù may mắn một phần trăm ít ỏi cô cũng muốn thử.Nhưng sao giờ anh lại sánh đôi với con nhỏ đó, cô ta là gì,là nhân tình được anh bao nuôi sao,không phải các doanh nhân giàu có,đều có nhân tình riêng cho mình hay sao, chơi chán thì tìm cô khác.

Chỉ cần anh chưa kết hôn thì không vấn đề gì cô không tin mình không hơn con nhỏ đó.Nghĩ vậy cô chán tỉnh bản thân mỉm cười gượng gạo

- " Tổng Tổng.Cám ơn anh đã đến dự sinh nhật của tôi"

Minh Hạo nhìn Hà Như cười như không cười, không buồn quan tâm cô đang đưa tay ra muốn bắt tay với anh,anh thò tay vào trong áo lấy ra một hộp nhỏ tinh xảo đưa cho Hà Như.

- "Hà tiểu thư sinh nhật vui vẻ"

Hà Như gượng gạo định rút tay về, hên là anh đưa quà cho cô nên cô đưa tay ra lấy cũng giảm lấy phần nào lúng túng.

- "Cám ơn anh."

Cô rất muốn biết quan hệ anh và Hải Miên đang định hỏi thì đã nghe ba cô lên tiếng.

- " Tổng tổng ngài thật khách sáo,cám ơn ngài đã tặng quà cho con bé.À xin hỏi vị bên cạnh ngài là?"

Ông biết cô gái này không phải là con gái riêng của vợ ông sao?,năm đó xảy ra sự việc ông đã cho người điều tra.

Ai ở đây cũng thắc mắc thân phận của cô gái đi bên cạnh tổng giám đốc tập đoàn Tây Á.

Tổ Tổ từ khi thấy Hải Miên bước vào đã nhìn không chớp mắt rất muốn biết cô đến đây với tư cách gì. Trịnh Thiên Vũ thì nhìn Hải Miên đến thất thần và hẳn cũng biết người đàn ông bên cạnh cô không phải là người đã đến trường đón cô lần trước sao? Bấy giờ nghe mọi người ở đây bàn tán xôn xao,hắn mới biết tên đó có địa vị cao đến vậy.Mỗi người mỗi suy nghĩ thì nghe tiếng trầm ấm không lớn nhưng đủ cho tất cả mọi người nghe rõ.

- " Là vợ của tôi.Lăng Hải Miên."

Ầm...Hà Như cảm thấy như sấm sét đánh bên tay, là vợ sao?.Không đúng anh kết hôn từ bao giờ sao cô lại không biết, mọi tin tức về anh cô đều đọc mà.Trần Nhã thì mặt xanh mét, đứa con bà vứt bỏ không cần đến, giờ là phu nhân của tập đoàn Tổng thị.Bà nghĩ với địa vị của nó bấy giờ có khi nào nó sẽ quay về trả thù bà không?

Tổ Tổ và Trịnh Thiên Vũ miệng không khép lại được vì nghe một tin kinh thiên động địa.

Minh Hạo siết chặt vòng eo của cô,ôn nhu yêu thương vén tóc cho vợ.

- "Hải Miên.Đây là Hà tổng và Hà phu nhân, còn đây là con gái họ Hà Như.Em chào mọi người đi "

Hải Miên bình tĩnh gượng gạo ra mỉm cười

- " Xin chào ngài.Hà tổng "

- "À xin chào cô.Tổng phu nhân."

Hải Miên nhìn sang người phụ nữ bên cạnh người đàn ông đó, cô khẽ chớp đôi mắt to tròn long lanh nhìn thẳng vào mắt bà mỉm cười gượng tay ra

"Hà phu nhân.Xin chào"

Vì suy nghĩ tự hù dọa mình Trần Nhã không nhúc nhích, thất thần nhìn chằm chằm Hải Miên đến khi bị Hà Chấn Phương nắm tay lay nhẹ,bà mới sực tỉnh biết mình đã thất thố nên gượng cười ngượng ngùng

"Chào...cô.Tổng phu nhân"

Hải Miên gật đầu mỉm cười thì ra đối diện sự thật khi thấy cả gia đình hạnh phúc của họ không đáng sợ như cô đã nghĩ.Nắm bàn tay bà, cô cảm nhận rõ nó rất lạnh không ấm áp như cô hằng nghĩ.

"Chúc mừng sinh nhật cậu,Hà Như"

Không cam lòng, thật sự cô không cam lòng.Hà Như nắm tay lại móng tay đâm vô lòng bàn tay.

"Không nghĩ tới cậu lại là Tổng phu nhân.

Vậy mà trong trường ai xấu miệng đồn thổi cậu được bao nuôi, hay là trước khi kết hôn cậu không nói chuyện đó cho Tổng tổng biết à?"

Hà Như nói xong thì cả hội trường bắt đầu ồn ào,xôn xao bàn tán, nhưng thời gian ồn ào chẳng được bao lâu,thì bị tiếng nói trầm ấm lạnh lùng vang lên cắt ngang.

"Tôi thật sự không biết chuyện về những lời đồn thổi vô căn cứ đó, vợ tôi như thế nào?Minh Hạo tôi rõ nhất.Ngày mai tôi sẽ cho luật sư của tôi vào trường điều tra sự việc.Nếu đúng sự thật như thế tôi sẽ kiện tất cả bọn họ tội phi bán tổn hại danh dự của vợ tôi.Tôi tin chuyện đó với tôi không khó"

Nói rồi anh ôn nhu nhìn sang Hải Miên đang nhìn mình,lấy tay nắm chặt tay cô không nhanh không chậm lên tiếng

"Hải Miên vốn hiền lành không thích so đo với người khác.Nhưng Minh Hạo tôi thì không được rộng lượng như vậy.Tôi sẽ khiến những ai làm tổn thương đến cô ấy sẽ phải trả giá đắt như thế nào?"

Anh mỉm cười nhìn lần lượt những người trước mắt.Nụ cười của anh rất ôn hòa nhưng lại khiến cho họ lạnh rợn tóc rái.Hà Như cứng đờ người,đó không phải là cảnh cáo họ hay sao nếu còn đụng chạm đến con nhỏ đó thì sẽ gánh lấy hậu quả nghiêm trọng.Cô tin chứ, tin anh ta nói được làm được,trên trường trường đâu ai không biết sự tàn nhẫn của anh.Nhưng Hải Miên kia có cái gì tốt đẹp chứ,lại được anh yêu và che chở nó như vậy.?

Hà Chấn Phương thấy không khí trở nên ngột ngạt nên cười tươi lên tiếng

"Chúc mừng ngài đã kết hôn.Không biết khi nào tổ chức tiệc cưới vậy để tôi còn biết chuẩn bị quà nữa.haha.."

"Hải Miên sau khi tốt nghiệp xong,chúng tôi sẽ tổ chức tiệc cưới.Lúc đó tôi sẽ gửi thiệp cho ngài."

"Được...được...là vinh hạnh của tôi.haha.."

Mỗi người mỗi suy nghĩ,dù các nhân vật chính tâm trạng rất xấu nhưng buổi tiệc vẫn phải diễn ra theo kế hoạch.Hải Miên thấy Minh Hạo đang nói chuyện với các vị khách,nói nhỏ vào tai anh

"Em đi vệ sinh một tí"

Anh nhìn cô gật đầu nhưng tay lại không buông eo cô ra,cô dờ khóc dờ cười anh sợ cô bị lạc sao,cô là người lớn đấy.Không thấy anh có ý định buông cô ra,cô lấy tay thò ra sao bấm lấy lưng anh,kêu nhỏ:

"Minh Hạo"

Anh quay sang nhìn cô mỉm cười,vuốt nhẹ má cô.

"Đi nhanh rồi vào với anh"

"Dạ"

Hải Miên nghe lời Minh Hạo đi nhanh sợ anh đợi, vệ sinh xong xuôi vừa đi đến hành lang thì nghe có người gọi tên mình.

"Hải Miên"

Cô quay người lại thấy rõ người gọi,đờ người trong giây lát,cụp mắt xuống hàng mi dài che khuất không nhìn ra cảm xúc của cô lúc này.Nhưng sau đó có lấy lại bình tĩnh rất nhanh nhìn người trước mắt cười như không cười.

"Hà phu nhân có chuyện gì sao"

Trần Nhã nhìn thấy vẻ mặt của cô bình thường không biết cô đang suy nghĩ gì, bà ngượng ngùng mở miệng.

- "Lâu rồi hai mẹ con ta không gặp nhau, ta muốn hỏi... con có khỏe không?"

Hải Miên nghe hai từ "mẹ con" thoát ra từ miệng bà, cô cảm thấy nực cười làm sao, thì ra bà còn nhớ bà còn có một đứa con. Thật sự quan tâm đến cô sao hay có vấn đề gì khác? Thấy cô không trả lời nhìn bà đắm chiêu, tự nhiên bà thấy chột dạ với nỗi tức giận ứa lên như bị xem thường, tại sao bà lấy chịu nhục đứng đây để cô lên mặt. Nếu không phải bây giờ cô là vợ của người kia thì bà cũng chẳng muốn quan tâm, nghĩ thế Trần Nhã lấy lại phong độ vốn có, nhìn cô nói ra lời bà đã suy nghĩ từ tối giờ, dù sao bà cũng là mẹ của cô có gì không dám nói:

- "Sao không trả lời, hay bây giờ là phu nhân tổng tài giàu có nên coi thường người mẹ này?"

Thấy cô vẫn im lặng cau mày nhìn bà im lặng, bà tức giận nói tiếp:

- "Tại sao cô lại xuất hiện ở đây, hay cô nghĩ bây giờ mình có chút uyên uy nên muốn quay về đây trả thù tôi, tôi nói cho cô biết tôi không để cô thực hiện được ý đồ của mình."

Đây mới là trọng điểm, không phải quan tâm xem cô có khỏe không? Hay bao năm qua cô sống thế nào? Một chút ăn năn, thương xót cũng không có. Mà là lo sợ, sợ cô làm lung lay vị trí Hà phu nhân của bà. Nếu nói không ngoa trên đời này chắc là không có người mẹ nào tàn nhẫn như bà. Như thế này thì còn gì mà cô không buông bỏ được nữa.

Cảm giác đau lòng không nhiều chỉ là thấy châm chọc một cách chua cay. Thôi thì, chiều theo ý bà vậy. Cô hít thở sâu mở to đôi mắt mỉm cười nhìn bà nói rõ từng chữ.

- "Hà phu nhân xin bà để ý cách xưng hô của mình, mẹ của tôi đã chết năm tôi 13 tuổi. Cho nên... bây giờ tôi không có mẹ."

Còn nữa những điều bà lo lắng có lẽ thừa, tôi không rảnh làm những điều đó. Bà có thể yên tâm làm Hà phu nhân của mình"

Nói xong nhìn vẻ mặt xanh mét của Trần Nhã, Hải Miên quay người, đi vào thấy đã thấy Minh Hạo đang đi về hướng cô, cô nhìn chăm chú người đàn ông đang đi về phía cô, chân mày anh nhíu lại như rất lo lắng,

anh đẹp trai như thế, gia thế lại tốt như vậy, nhưng anh là chồng cô đấy.

Là người đã cho cô ánh sáng, sưởi ấm cho cô. Cho cô mái ấm gia đình, tình yêu thật sự là như thế nào. Cô chưa đi được vài bước thì anh đã bước nhanh về phía cô, kéo cô sát lại mình.

- "Sao lâu thế. Có chuyện gì sao em?"

Nói rồi anh nhìn ra sau lưng cô, chân mày nhíu chặt.

Hải Miên thấy vẻ mặt của anh như thế cảm thấy ấm lòng. Mỉm cười nũng nịu lên tiếng.

- "Không có chuyện gì, Hạo chúng ta có thể về không. Em hơi mệt"

- "Được. Vào chào một tiếng chúng ta về."

Hai người bỏ đi để lại Trần Nhã đứng đó như một cái xác không hồn.

Đêm đó về nhà khi lên giường ngủ. Minh Hạo hỏi cô, Trần Nhã đã nói gì với cô, cô không muốn giấu diếm chuyện gì với anh, anh là chồng cô, bên cạnh anh cô không muốn giấu gao mạnh mẽ nữa, cô kể cho anh nghe, vẻ mặt anh không cảm xúc, nhưng vòng tay anh ôm cô ngày càng mạnh, cô biết anh đang đau lòng vì cô. Khi kể xong mọi chuyện cô thấy nhẹ nhàng ôm anh khẽ nói:

- "Em không sao. Chỉ cần có anh là đủ rồi"

Anh nhìn cô đầy yêu thương lấy tay miết nhẹ môi cô. Áp xuống hôn cô, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu rọi vào cảnh đẹp trong phòng có hai người đang quấn lấy nhau hòa vào tiếng thở dốc và rên rỉ ngày càng dồn dập. Một đêm triền miên, khi mệt lả người đang chìm vào giấc ngủ cô nghe anh khẽ nói

- "Vợ à. Anh yêu em"

Cô mỉm cười hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Sóng gió

Mọi thứ trở lại bình thường. Hải Miên vẫn đi học bình thường, hàng ngày cũng đối diện với những ánh mắt len lén xăm soi cô, chỉ không còn càn gở như trước, ngưỡng mộ có, ganh ghét, sợ sệt có chỉ có là họ không thể hiện quá nhiều như lúc trước và cũng không ai dám làm gì cô nữa. Cả đám Tổ Tổ và Hà Như gặp cô cũng không dám buông lời châm chọc như trước, thể hiện thái độ rõ ràng sông không phạm nước giếng. Nhưng điều quan trọng là các thầy cô trong trường tỏ ra rất quan tâm đến cô, cư xử hoàn toàn khác trước, hỏi ra mới biết ông xã cô là người đầu tư tài trợ cho trường mỗi năm.

Hiaz. sức mạnh đồng tiền có khác, bây giờ cô có thể đến trường học mà không còn sợ điều gì nữa vì cô có một ông xã cực bản lĩnh mà, đặc biệt rất yêu thương vợ, nhiều lúc nghĩ vu vơ cô sợ cô sợ lắm, sợ một ngày không có anh bên cạnh, làm sao cô sống được đây. Tình yêu thật đáng sợ. Ở cạnh nhau mới mấy tháng mà cô cứ tưởng họ đã là vợ chồng già, họ hiểu ý nhau đến lạ lùng, mỗi cử chỉ, ánh mắt có thể đón được đối phương nghĩ gì? Hết giờ học cô ra về vừa đến cổng trường gặp một người mặc vest đen chặn lại:

"Lăng tiểu thư mời cô theo tôi, Tổng chủ tịch muốn gặp cô"

Ra khỏi cửa khách sạn Hải Miên thần thờ như vừa bị vắt kiệt sức. Cô đón taxi mà không nói địa chỉ, chỉ nói chạy đâu cũng được vì trong tâm trí bây giờ mù mịt phương hướng bởi vì từng câu nói của ông ta cứ vang lên trong đầu cô:

"Tôi không muốn nói vòng vo, chắc cô đã biết tôi là ai. Tôi không chấp nhận cô là con dâu tôi. Minh Hạo vì đang giận tôi, nên nó mới cưới cô để chọc giận tôi, thật ra nó đã có vị hôn thê ở Mỹ, đó cũng là đứa con dâu chính tay tôi chọn và chỉ có con bé mới xứng đáng bước vào cửa Tổng gia"

"Cô Lăng cô ra điều kiện đi. Tôi sẽ đáp ứng nếu nằm trong khả năng của tôi. Chỉ cần cô rời xa Minh Hạo để nó trở về gia đình và với người vợ chưa cưới còn đang chờ đợi nó quay về thực hiện nghĩa vụ"

Kèm theo những lời nói là tấm hình đưa trước mặt cô trong hình là một đôi nam nữ đứng cạnh nhau, họ còn rất trẻ người con trai khuôn mặt không cảm xúc, nhưng người con gái đứng kế bên rất đẹp và đang cười rất hạnh phúc. Tuy họ chỉ đứng bên nhau bình thường nhưng sao cô thấy khó thở, tim đau như ai bóp nghẹt thế này, thì ra anh đã có vợ chưa cưới, thì ra cô đã cướp lấy hạnh phúc của người con gái khác, vậy tình cảm anh dành cho cô gái trong hình là gì nếu không yêu sao anh lại đính hôn với cô ta. Vậy những lời yêu thương, anh nói với cô có ý nghĩa gì? Cô tin anh, cô muốn nghe chính miệng anh nói, nếu đúng là sự thật lấy cô để chọc tức ba anh, và người anh yêu là cô gái kia cô sẵn sàng ra đi không một lời trách móc. Nhưng sao nghĩ đến phải rời xa anh tim cô đau như ai đang cào cào cắn xé vậy. Nước mắt ứa đầy khuôn mặt lúc nào không hay, Cô kêu xe ngừng, xuống xe cô mệt mỏi ngồi xuống bên đường khóc nức nở. Cứ ngỡ là tìm được hạnh phúc thì ra đó là hạnh phúc vay mượn, bây giờ cô phải trả lại cho người ta rồi sao. Thật sự trong cuộc đời này không ai cần cô sao? Đúng, cô muốn chính miệng anh nói, giống như lúc này cô đã nói với ba anh:

"Tôi không cần thứ gì hết. Vì tình cảm tôi dành cho Minh Hạo không thứ gì có thể đánh đổi được hết. Tôi sẽ ra đi khi chính miệng anh ấy nói không cần tôi và thừa nhận những gì ngài nói là đúng sự thật"

Nhưng bây giờ tâm trạng cô rất hoang mang cô sợ gặp anh, anh sẽ thừa nhận những điều đó là sự thật thì cô phải làm sao? chia tay với anh thật sao? Cô muốn gọi điện cho anh, nghe tiếng anh nhưng điện thoại hết pin từ bao giờ rồi. Nhìn sang bên đường thấy có một khách sạn lớn đọc địa chỉ cô mới biết nãy giờ xe chở cô đi xa đến vậy. Cũng tốt tối nay cô sẽ ở lại khách sạn này điều tiết lại cảm xúc và chuẩn bị tâm lý để gặp anh.

Tại văn phòng, Tổng Minh Hạo đứng ngồi không yên, làm gì mà từ chiều giờ anh gọi cô không được. Buổi chiều anh cho người tới rước cô tan học, kẹt xe nên đến trễ, tới trường không thấy bóng dáng cô đâu. Anh bận họp, tan họp nghe tài xế nói lại, anh nghĩ cô đợi không được nên về trước hoặc đi đâu đó với bạn bè, anh tưởng chút nữa cô sẽ gọi cho anh, anh lo kí mấy công văn, kí xong vẫn không thấy cuộc gọi nào nên anh điện cho cô thì điện thoại cô lại khóa máy. Bây giờ đã là sáu giờ tối, điện về biệt thự họ nói cô không về, vậy cô đã đi đâu? Không biết anh lo lắng sắp điên rồi sao? Minh Hạo cảm áo khoác và chìa khóa ra khỏi phòng đựng phải

Lưu trợ lí sắc mặt rất xấu:

"Tổng giám đốc chủ tịch vừa trở lại nước sáng nay. Còn nữa tôi nghĩ chủ tịch đã gặp Lăng tiểu thư. Vì khi tôi đến trường hỏi thăm thì nghe bảo vệ nói lúc ra về tiểu thư được một người mặc vest đen lịch sự mời đi"

Minh Hạo nắm tay thành nắm đấm:

"Nhấn địa chỉ khách sạn của ông ấy ở cho tôi. Còn nữa bằng mọi cách phải tìm được cô ấy."

"Vâng, tổng giám đốc".

"Thiếu gia"

Vệ sĩ mở cửa gặp anh lịch sự chào hỏi.

Minh Hạo không buồn trả lời đi thẳng vào trong phòng, nhìn người trước mắt, ông vẫn vậy vẫn vẻ mặt lạnh lùng cao cao tại thượng như ngày nào, dù có

làm tổn thương người khác như thế nào nhưng với ông là bình thường vậy đó.

- " Ông đã làm gì cô ấy? "

- " Nó không thích hợp với con "

Minh Hạo nhếch miệng, ngồi xuống dựa vào thành ghế, chân chéo lại với bộ dáng lười nhát, đôi mắt nheo lại sắc như dao nhìn người đối diện không nhanh không chậm mở miệng:

- " Ông có quyền gì nói câu đó. Cô ấy là người phụ nữ của tôi cũng chính là vợ của Tổng Minh Hạo tôi. Chỉ cần tôi thấy thích hợp là được. Ông hiểu không? Tôi không cho phép ai làm tổn thương cô ấy.. bao.. gồm cả ông.. "

- " Mày muốn chống đối tao? Vì con nhỏ đó. Mày nên nhớ tao vẫn còn là chủ tịch của tập đoàn Tây Á "

Anh ngồi thẳng dậy nghiêng người về phía trước tay gõ gõ lên bàn, môi nhếch lên tiếng nói trầm thấp nhả ra từng chữ:

- " Vâng Thưa chủ tịch, làm sao tôi quên được. À mà... ngài có biết chuyện các bạn già của ngài đã bán lại cổ phần cho tôi không.. "

Chắc chắn... không nhiều, giờ trong tay tôi đang nắm có khoảng 55%.. "

- " Mày... mày.. tại sao họ lại bán cổ phần cho mày tại sao tao không biết. Mày đã dùng thủ đoạn gì? "

- " Hahaha thủ đoạn? Ông tưởng tôi là ông sao? Ông tưởng họ trung thành với ông sao? Không phải tôi học ông lấy tiền giải quyết vấn đề sao? Nhưng tôi biết đâu là điểm dừng đúng lúc, tôi không tàn nhẫn như ông, triệt đi cơ hội hay đường sống, thấy người khác tổn thương lấy làm niềm vui. Còn nữa việc ông cài Piter bên cạnh tôi mà có một việc ông không biết, rằng từ lâu ông ta đã trở thành người của tôi, thắc mắc đúng không?? Haha... đơn giản ông ấy bất mãn cách làm việc đối nhân xử thế của ông. Nên những gì tôi làm qua tai ông đã trở thành vấn đề khác "

- " Mày.. mày muốn thao túng công ty, muốn lật đổ tao "

- " Không. Nể mặt ông là cha tôi. Chức chủ tịch đó ông cứ giữ lấy, tôi chưa vội. "

Mà quên nói ông nghe một chuyện... ông có biết công ty IS đang làm mưa làm gió mà bao công ty ở các nước muốn hợp tác là của ai không? "

Như không thể tin vào điều mình mới nghe ông tròn to mắt nhìn Minh Hạo. Anh cười cười gật đầu mải nhếch lên.

- " Đúng, đó là sự thật. Tập đoàn IS là của tôi. Tôi muốn chứng minh cho ông thấy tôi không dựa vào ông cũng có thể thành công được. Còn vì sao tôi vẫn ở lại Tây Á và phát triển nó là vì nó là công sức là tài sản mà ông ngoại và mẹ tôi đã tốn công gây dựng. "

Nó chưa bao giờ là của ông nếu phải đó là do ông chiếm đoạt mà có được. Khi tất cả có trong tay ông vứt bỏ mẹ tôi không thương tiếc, dùng quyền lực ép bà rời xa tôi. Đến khi bà hấp hối ông cũng không cho mẹ con tôi gặp nhau... "

Nói đến đây hai tay anh nắm chặt, trong mắt giờ này còn lại sự đau thương và thù hận. Anh đứng bật dậy nhìn người đàn ông ngồi trên ghế hai tay bóp chặt thành ghế nhìn anh với vẻ mặt hốt hoảng.

- " Đây là lần cuối cùng tôi nói với ông, nếu không muốn tôi hận ông thêm thì đừng đụng chạm đến cô ấy. Cô ấy là người quan trọng nhất cuộc đời này của tôi. Cả đời ông chỉ biết dùng quyền lực để chi phối người khác nên có lẽ ông không bao giờ biết yêu thương một người là như thế nào. Ông tự hỏi chính mình đi, cả cuộc đời này ông có thấy hạnh phúc không? "

Nói rồi anh nhìn ông một lần nữa, đôi mắt ông đỏ ngầu, chân mày nhíu chặt như đang kiềm chế gì đó. Rồi anh xoay người đi thẳng ra cửa. Anh không có tâm trạng xem ông ta nghĩ gì, giờ lòng anh nóng như lửa đốt anh còn phải đi tìm vợ anh nữa. Lên xe anh chạy như điên đến căn nhà của cô, mở cửa đi vào trong nhà không có một ai, bàn ghế bám bụi chứng tỏ đã lâu không có người ở. Cô không về đây vậy cô đã đi đâu, anh cảm thấy mình thờ không thông nữa rồi, trái tim đau nhói, cổ họng như bị ai bóp chặt. Anh bắt lực ngồi xuống ghế, bao nhiêu kỉ niệm ủa về chính nơi đây anh đã cưỡng hôn cô, ép cô kết hôn cùng anh. Không được, anh không thể nào để cô rời xa anh. " Reng " tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của anh. Anh vội vã nghe máy.

- " Có tin tức gì chưa? Được... được.. cảm ơn cậu "

Tìm được cô xem anh xử cô như thế nào.

Anh lo lắng đến chết còn cô lại chơi trò mất tích trốn ở khách sạn từ kỳ. Nếu không phải cô dùng thẻ do anh cho, để thuê phòng anh không biết bao giờ mới tìm được cô. Càng nghĩ càng tức giận, sao anh có thể yêu một người vô tâm như vậy chứ.

Hải Miên khóc mệt nên ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay, khi bị tiếng đập cửa làm ồn cô mới choàng tỉnh, ra mở cửa. Vừa mở cửa ra, hai mắt mở lớn miệng cũng không khép lại được. Miệng lắp bắp nói nửa ngày chưa xong.

- " Sao... anh... anh... uhm "

Chưa nói hết câu đã bị anh ôm chầm lấy hôn mãnh liệt. Không phải là hôn nữa mà giống như gặm cắn lấy môi cô, cô cảm giác như môi mình dằm lấm bị rách da cũng nên

"uhm.đau.đau.Hạo....uhm"

Anh không cho cô cơ hội để nói, anh cắn nuốt hết lời cô vào trong bụng. Anh lấy chân đá cửa phòng lại. Bé thốc cô lên. Hải Miên chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy mình bị ném trên giường. Đầu óc còn đang chấn động vì cú ném đó, đã thấy anh xé nát quần áo cô, cởi sạch quần áo mình, hơi tỉnh táo được tý thì anh đã đè cô dưới thân cho vật nóng đi vào, không hề có bước dạo đầu. Hải Miên đau đớn hét lớn lên. Cô chưa bao giờ thấy anh mạnh bạo đối với cô như vậy. Nhìn vô mắt anh cô thấy có ngọn lửa như muốn thiêu đốt cô. Cô biết anh đang tức giận, lần đầu tiên cô thấy anh tức giận như vậy.

-"Á....đau...Hạo...em đau"

Đau sao nỗi đau này, có đau bằng của anh không. Nghĩ vậy anh không nhẹ hơn mà ra vào mạnh hơn, đầu khom xuống vừa mút, vừa cắn vào cổ cô. Hải Miên đau đớn lại nghĩ đến sự việc xảy ra hôm nay cô không cảm được nước mắt, uất ức khóc nghẹn ngào thành tiếng.

-"Buông...anh buông em ra. Huhu...."

Cô lấy tay đẩy đầu anh ra, nhưng anh cứ như cục đá không hề nhúc nhích hết găm lại cắn, phía dưới thì ra vào như cuồng phong đến khi anh gặm nhẹ phun hết dịch nóng vào cô. Anh như một mối, thần kinh căng thẳng cả buổi tối như sắp chết đến nơi, bây giờ ôm cô vào người dùng tình dục để chứng tỏ cô đang hiện hữu bên cạnh anh, sao anh lại không biết cô đau, nhưng anh không kiềm chế được tức giận, anh ngã gục lên người cô, mặt úp vào hóm vai cô. Nhưng Hải Miên bây giờ đang uất ức, cảm xúc hỗn loạn, nghĩ đến chuyện anh đã có vợ sắp cưới mà còn cưới cô. Con tức giận xông lên, đầu còn tỉnh táo biết anh nghĩ gì, huống hồ anh mới cưỡng bạo cô xong.

-" Anh đi ra....đi ra cho tôi...tôi ghét anh.."

ghét anh...ghét anh...tôi sẽ không yêu anh nữa.. huhu...anh tránh xa tôi ra...trở về tìm hạnh phúc của anh đi"

Vừa nói vừa khóc tay cô vừa đánh vào lưng anh. Nghe cô nói ghét anh, không thương anh nữa, anh ngẩng mặt lên nhìn cô, nhìn nét mặt cô, anh biết những gì cô nói là nghiêm túc, tìm anh như thất lại, lo lắng, sợ sệt, sợ cô xảy ra chuyện gì, bây giờ đổi lại câu nói này của cô. Anh tức giận không còn suy nghĩ nổi điều gì, nắm lấy hai tay cô giam trên đầu nhìn cô với vẻ đau lòng:

-" Tôi yêu em...lo lắng cho em..chạy khắp nơi tìm em. Vì em tôi không tiếc làm điều gì....Nhưng...đổi lại câu nói này của em..Có lẽ tình yêu của tôi đặt nhầm người rồi..Lăng Hải Miên từ hôm nay em được tự do"

Nói rồi anh ngồi dậy lấy áo mặc vào. Hải Miên như chết đuối vì từng lời anh nói

" Anh nói yêu cô...vì cô không tiếc làm điều gì..anh lo lắng.. chạy khắp nơi tìm cô..."

anh..anh còn trả tự do cho cô..anh không cần cô nữa"

Nhìn vô mắt anh cô thấy được sự thất vọng, đau lòng và cô đơn, cô đang làm gì thế rõ ràng biết anh ấy yêu thương cô đến thế. Cô có linh cảm nếu lần này anh ra khỏi nơi đây họ sẽ mất nhau vĩnh viễn.

Không..không cô không muốn..cô nghĩ kĩ rồi dù là hạnh phúc trộm được cô bằng mọi lòng, dù biết là ích kỉ cô đành xin lỗi cô gái kia vậy. Nghĩ thế Hải Miên quên thân mình đang trần truồng thấy Minh Hạo chuẩn bị mặc áo xong cô không nghĩ nhiều leo thẳng ngồi lên đùi anh, tay ôm cổ anh đầu vùi vào cổ anh khóc lớn nghẹn ngào:

-" Đừng đi.. huhu..em..em sai rồi...em yêu anh,rất yêu anh....Minh Hạo.. huhu... đừng đi mà anh"

Nói năng lộn xộn cô không biết diễn tả như thế nào bây giờ trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ,nếu để anh đi cô sẽ mất anh mãi mãi..

Minh Hạo ngẩng người ra, thấy cô nói những lời đó, khóc thảm thiết như đứa trẻ mất kẹo, tìm anh những ra, còn đâu mà tức giận gì được nữa. Anh yêu cô nhiều đến vậy, sao bỏ cô được, tại vì tức giận nên mất lí trí mới nói như vậy. Anh kéo tay cô xuống để an ủi và lau nước mắt cho cô..Ai ngờ cô tưởng anh kéo cô ra để đi, cô cuống quýt ôm cổ anh càng chặt hơn, khóc càng nức nở:

-" Huhu Anh..anh không thương em nữa sao,anh...hức anh không cần em nữa sao.huhu..Em..em biết mình xấu xa đi cướp.. cướp..hạnh phúc của người khác..."

nhưng...nhưng em yêu anh....em..em biết không được làm như vậy phải để...anh trở về thực hiện lời hứa của mình với cô ấy ...nhưng em...huhu tim em đau...đau lắm...Hạo!anh nói đi bây giờ em phải làm sao...huhu."

Thấy cô khóc thờ không nổi anh đau lòng muốn chết, nhưng khoảng cô đang nói cái gì..thế...gì mà cướp hạnh phúc của người khác..rồi trở về thực hiện lời hứa của anh với cô gái nào,hình như có sự hiểu lầm nào ở đây mới khiến vợ ngốc nghếch anh đau lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Yêu thương sâu đậm

Minh Hạo nâng mặt Hải Miên lên hôn lên mi lên mắt cô, dụ dỗ cho cô bình tĩnh lại đã, rồi anh sẽ hỏi cho ra mọi chuyện, nếu không cô vợ nhỏ này của anh sẽ chết vì đau lòng mà anh cũng sống không nổi nữa.

- "Anh không đi nữa...ngoa đừng khóc.."

Anh hôn lên mắt cô, mũi cô, tay thoa lưng cô nhẹ nhẹ. Hải Miên nghe anh không đi vui mừng hẳn nhưng vẫn không yên tâm, chôn mặt vào ngực anh, hai tay siết chặt vòng eo anh. Cô bây giờ như con gấu panda bám người, chỉ có như vậy cô mới yên tâm. Anh thấy cô bình tĩnh ngừng khóc.

Tay anh vỗ vỗ lưng cô như đang an ủi một đứa trẻ, anh nhỏ nhẹ lên tiếng bên tai cô.

- "Hải Miên nói anh nghe đi, em đã gặp cha anh đúng không?"

Anh thấy người cô chột cứng lại. Anh nâng mặt cô lên nhìn thẳng vào mắt cô.

"- Hải Miên em không tin anh sao?"

Thấy cô lắc đầu anh lại nói tiếp

"- Chúng ta là vợ chồng không được giấu nhau bất cứ chuyện gì đúng không?"

Hải Miên ngoan ngoãn gật đầu. Minh Hạo mỉm cười hôn chụt lên mặt cô.

- "Vậy ông ta đã nói những gì với em? Vợ à ngoan nói anh nghe đi?"

Có nên nói cho anh nghe không? Nếu anh thừa nhận những điều đó là sự thật thì sao. Cô nhìn anh mắt lại đỏ lên. Cô tin anh yêu cô là sự thật cô có nên đối diện với sự việc không. Trốn tránh cũng không được gì. Đúng cô muốn biết sự thật dù kết quả ra sao cô sẽ đón nhận..

- "Em...em biết anh có vợ chưa cưới ở Mỹ. Anh lấy em vì muốn chọc giận ba anh. Nhưng em rất yêu anh, không muốn mất anh...Nhưng em không thể ích kỉ giữ anh cho riêng mình...em.. em sẽ li hôn với anh để anh về Mỹ cưới cô ta..dù không danh phận cũng không sao? Nhưng được bên cạnh anh, như vậy em đã thấy hạnh phúc lắm rồi."

Nghĩ đến đây nước mắt không cầm được lại rơi đầy trên mặt, cô sẽ trả tự do cho anh nhưng cô không muốn mất anh, vậy thì làm tình nhân cũng được, cả đời ở trong bóng tối cũng không sao, còn hơn mất anh cả đời.

Minh Hạo nghe đến đây đã hiểu ra mọi việc. Ông ta thật sự khiến anh căm hận mà, dám dựng chuyện còn làm vợ anh đau lòng như vậy. Mà người phụ nữ này chưa nghe anh giải thích đã chụp tội cho anh, còn giúp anh nghĩ ra cách giải quyết vấn đề nữa chứ. Vừa thương mà lại vừa giận, dám đòi li hôn với anh, đẩy anh cho người phụ nữ khác.

Nếu sự thật như thế, cô nghĩ anh sẽ bỏ rơi cô để chọn người con gái kia sao. Có lẽ cô không hiểu tình yêu anh đối với cô sâu nặng như thế nào, không một ai có thể thay thế được.

Cô đúng là đáng đánh đòn mà, nghĩ là làm anh phát mạnh vào mông cô, lực không mạnh lắm nhưng vẫn làm cô đau và hét lên, cô đang ghen ngào đau khổ nước mắt lưng tròng, giờ lại bị anh đánh mà chẳng hiểu có sự như thế nào. Lấy tay xoa xoa mông. Ngo ngác chu môi lên ầu.

- "Đau...sao anh lại đánh em? "

Minh Hạo chưa nguôi giận cầm tay cô lên đưa vào miệng cắn một cái.

- "Á. Anh điên à. Sao cắn tay em"

- "Đúng rồi anh điên rồi, đang phát điên vì em đây. Ai cho em cái suy nghĩ dám li hôn với anh hả"

- "Nhưng làm vậy anh mới cưới cô ấy được và không trở thành người con bất hiếu"

- "Cô ấy là ai. Anh không phải cưới ai hết vì anh đã có vợ, anh không nợ nần gì ai hết"

- "Nhưng...nhưng hai người đã đính hôn, cô ấy đang chờ anh ở mỹ, cô ấy cũng là con dâu do chính ba đã chọn. Dù rất đau khổ, đây là điều mà em không muốn, nên em trốn ở đây vì em sợ...sợ gặp anh, anh sẽ thừa nhận sự thật và rời xa em. Minh Hạo em không muốn anh vì em trở thành người mà xã hội khinh miệt"

Haizz Thì ra là vậy cô trốn ở đây để gặm nhấm nỗi đau một mình, chắc là lúc nghe chuyện này cô đã rất đau khổ. Vợ anh thật ngốc nghếch mà người như anh mà để ông ấy quyết định hôn nhân cho anh sao?. Anh siết chặt vòng tay cơ thể hai người sát vào nhau không khe hở, nâng mặt cô lên nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô anh nói rõ từng chữ:

- "Hải Miên em hãy nghe rõ những gì anh nói, em bị ông ấy lừa rồi. Anh không có vợ chưa cưới nào ở Mỹ cả. Tổng Minh Hạo anh chỉ có một người vợ

duy nhất là Lăng Hải Miên bây giờ cho đến hết cuộc đời này."

Hải Miên mở to đôi mắt nhìn anh, cô bị lừa sao nhưng rõ ràng còn có ảnh nữa mà.

"Nhưng em thấy ảnh của hai người..cô ấy rất xinh đẹp..đứng bên cạnh anh cô ấy cười rất hạnh phúc"

"Ảnh sao?"

"Đúng vậy. Chính mắt em thấy mà"

"Hải Miên anh không biết ông ấy lấy đâu ra, nếu anh nhớ không lầm có thể lần đó là mừng khai trương chi nhánh ở Mỹ, ông ấy có kêu anh chụp hình với con gái bên đối tác, vì giữ mặt mũi cho ông ấy nên anh mới chụp, nhưng nếu đúng là tấm hình đó thì còn rất nhiều người nữa, chắc là ông ấy đã chỉnh sửa. Mà anh nhớ không lần lúc đó anh mặc áo sơ mi màu cafe bên ngoài là áo vest nâu. Ngoài trừ lần đó anh không có chụp với ai nữa"

"Đúng...đúng rồi, em nhớ rõ ràng anh mặc áo sơ mi màu cafe vest nâu, tất cả vạt màu kem, còn cô gái đó mặc đầm đỏ"

Chuyên ngành cô là thiết kế đây nhớ từng chi tiết đối với cô là chuyện nhỏ.

Minh Hạo nhìn cô mỉm cười yêu thương vuốt tóc cô.

"Đúng rồi, vậy em đã bị ông ấy lừa rồi. Ngốc ả!"

Vậy là anh không có vợ chưa cưới, họ không cần phải chia tay, làm hại cô đau lòng từ chiều giờ. Chưa vui mừng vội cô chợt nhớ ra một chuyện quang trọng không kém. Cô cần cần môi chừng chờ mở miệng.

"Vậy... vậy anh cưới em có phải là muốn.. muốn chọc tức ba anh không?"

Anh lấy tay búa vào trán cô lập tức phản bác:

"Dĩ nhiên không phải, anh đâu phải là người làm việc gì mà không biết suy nghĩ."

Vội lại anh với ông ấy từ lâu đã không còn quan hệ. Anh cưới em là vì..."

Anh với ba anh đúng là có mâu thuẫn, nhưng điều cô quan tâm bây giờ là anh lấy cô vì lý do gì kia? Hải Miên mở to đôi mắt chờ mong anh nói tiếp, nhưng thấy anh im bặt, mặt anh bất giác hồng lên, càng khiến cô tò mò. Cô ôm cổ anh làm nũng cọt cọt lui nũng nịu lên tiếng.

"Vì sao hả anh? nói... nói em nghe đi"

Chết tiệt cô không biết cô đang làm gì sao, anh mới mặc được áo, chưa mặc được quần, cô đã leo lên người anh trong khi đó người cô không mảnh vải che thân. Anh chưa bao giờ nghĩ đường đường là tổng giám đốc một tập đoàn mà giờ quần áo không chỉnh tề ngồi đây nghe vợ thảm thán. Mà giờ cô vợ ngốc nghếch nào đó không biết trời cao đất dày cứ cọt cọt lui, ôm thân thể mềm mại trong tay làm sao anh chịu nổi.

"Anh...anh...nói em nghe đi"

"Hải Miên em nghĩ trong tình thế như vậy anh có thể nói tiếp được không?"

Vừa nói tay anh bắt đầu xoa nhẹ nhẹ lưng cô ánh mắt nóng rực nhìn vào thân thể trần truồng của cô.

"Là... là sao?"

Hải Miên ngu ngơ chưa hiểu chuyện khi nhìn theo ánh mắt anh, cô mới hiểu vấn đề. Trời ạ từ nãy giờ hai người họ ngồi nói chuyện với nhau trong khi cô và anh trần trụi. Bây giờ cô còn cảm nhận có cái gì vừa cứng vừa nóng dưới mông cô, Hải Miên lấy tay che ngực định nhảy xuống người anh chạy trốn, nhưng đâu nhanh bằng Minh Hạo. Anh nắm chặt vòng eo cô xoay người đè cô xuống giường.

"Muộn rồi...em đốt lửa nhưng không muốn dập lửa ả"

Anh áp môi xuống Hải Miên vội lấy tay che miệng anh lại, anh chưa trả lời cô biết nha.

"Anh chưa trả lời em"

"Anh sẽ nói cho em nghe để xem đêm nay em thể hiện như thế nào đã?"

"Ừm...ừm"

Nói rồi anh không cho cô thời gian áp xuống hôn cô, nhưng lần này rất nhẹ nhàng, môi lưỡi triền miên trao đổi nước bọt cho nhau. Hải Miên đắm chìm vào nụ hôn, anh mút môi cô, đầu lưỡi đi vào khoang miệng cô qua từng ngõ ngách quần lấy đầu lưỡi cô, mút lưỡi cô không cho cô thụt vào tiếng "chụt chụt" vang cả phòng làm cho hai người ngày một nóng. Hải Miên ôm cổ anh uốn người cho hai cơ thể chặt chẽ lại với nhau, thân thể cô ma sát tới lui dưới thân anh, Minh Hạo cảm thấy mình bị kích thích đến đỉnh điểm rồi.

- "ừm....ừm....ừm..."

cô nũng nịu rên rỉ.

Minh Hạo đưa tay qua nơi pháp phồng non mềm, không nhìn được mà vuốt ve. Tiếp đó, một tay khác cũng ở sau lưng cô trượt nhẹ xuống mông tròn vuốt ve, xuống chút nữa, liền chạm vào hạ thể đã ướt át.

Chậm rãi, anh khẽ chạm vào cánh hoa mềm mại, phảng phất như giấy vò, dùng ngón tay vẽ loạn vào chỗ mẫn cảm của cô, không chút nào bỏ qua, cẩn thận vuốt ve chỗ kín của cô.

"Hạo....."

Một cổ dục hòa trong cơ thể Hải Miên hừng hực đẩy lên, cô khó chịu mà giãy dụa thân thể. Minh Hạo cũng bị hạ thân của mình thùng thưng vì dục vọng hành hạ, anh lấy tay xoa lên bộ ngực, sau đó cúi đầu dùng sức mút cặp phần hồng.

"A...."

Cô hai tay bắt được đầu của anh, muốn đem anh hướng bộ ngực đẩy mạnh, cái miệng nhỏ nhắn theo từng động tác của anh mà đứt quãng phát ra tiếng rên rỉ. Minh Hạo thô lỗ đem ngón giữa xâm nhập vào hoa nguyệt nhỏ hẹp của cô, không đợi cô phản ứng kịp liền trườn động. Vừa dùng ngón tay ở khe huyết chặt chẽ mà đút vào, anh vừa đem thân thể mềm mại của cô dán chặt vào anh, để cho thân thể đói khát ma sát thân thể mềm mại.

"- Á....Ừm...ừ..."

Hải Miên đầu não choáng váng mặc anh định đoạt. Tay nhỏ bé không kìm hãm được mà vuốt ve lồng ngực của anh, lơ đãng mon trón hai đầu vú của cả anh thì anh trong nháy mắt hít một hơi thật sâu.

Anh liếm cái cổ trắng nõn của cô, hạ thân thẳng tắp cứng rắn dục vọng không ngừng chống đỡ nơi non mềm của cô, trực tiếp đi vào,....."ừm!" Mặt cô ửng hồng, dục vọng trong thân thể chạy tán loạn. Anh nâng lên một chân của cô,

"Ngoan bảo bối, chân lại mở ra một chút, nào"

Cô thuận theo càng mở rộng thêm chính mình. Rắn chắc giữa hai chân đứng thẳng gắng gượng trên cái mông vênh cao của cô, tìm được cửa vào mềm mại như tơ, dùng sức chống đẩy đi vào. "em, thật chặt!" Cô nhú mày, cố hết sức nhận lấy, không phải lần đầu, nhưng hoa huyết của cô lúc nào cũng chặt. Cảm giác ở trong cơ thể cô, thật sự tốt đẹp đến chết mất, Tổng Minh Hạo thở gấp, không kịp chờ cô thích ứng, nặng nề đâm vào. Mỗi một lần, vừa thâm sâu vừa nặng lại nhanh, cái loại tốc độ cắm vào rút ra với tần số cao này, anh chỉ dùng 10 phút ngắn ngủn, đã đem cô đưa đến cao trào tình ái tuyệt mỹ! Sau cả một đêm, anh ôm cô, ở trên giường lớn, trên sofa, trong bồn tắm lớn cuồn cuộn mà lại phóng túng tùy ý làm tình, kêu cô là vợ...bà xã ngoan, dỗ dành cô, tình cảm mãnh liệt, tương tư khắc cốt ghi tâm, làm cho anh không nỡ buông ra thân mình mềm mại thơm ngát của cô. Đầu óc trống rỗng, anh ở trên thân thể của cô, đi vào chỗ sâu nhất của cô, bắn ra tinh dịch nóng ấm. Kích thích cả đêm, làm cho cổ họng Hải Miên đều kêu khàn khàn, bị thân hình trầm trọng của anh đè nặng, thể lực cạn kiệt đến mức tận cùng, sắp hôn mê. Thỏa mãn còn có cảm giác hạnh phúc lưu động quanh thân, Minh Hạo cảm ở trong thân thể cô không nỡ đi ra, nhẹ lật người, thật cẩn thận để cô nằm trên người anh, "Vợ à" Anh nhẹ giọng gọi cô, bàn tay âu yếm trên lưng trần trụi tuyết trắng của cô.

"...Dạ."

Cô mơ mơ màng màng đáp lời, toàn thân mệt rã rời, suy nghĩ ngày càng mơ hồ, cũng sắp đi vào mộng đẹp.

- "Dù có chuyện gì cũng không được rời xa anh, phải tin tưởng anh tuyệt đối, không được chơi trò mất tích như vậy nữa có được không?"

Khoe miệng, chậm rãi giương lên một nụ cười dịu dàng

- "..... Được."

Tiếng trả lời ngọt ngào mềm nhẹ vang lên, dễ dàng đánh nát toàn bộ bề ngoài của anh, lộ ra nơi mềm mại nhất trong lòng, chỉ như vậy anh đã thỏa mãn lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hạnh phúc viên mãn

Dưới sự kiên trì, dùng đủ mọi cách của Hải Miên cô cũng đã biết lý do vì sao anh cưới cô làm vợ. Thì ra anh đã thương thầm cô 7 năm rồi nha và cũng là ân nhân cứu cô năm nào, mà không trách được cô sao không nhớ anh, lúc gặp mặt mũi anh đã bầm dập, rồi khi đánh nhau với đám côn đồ mặt mày lại be

bết máu với lại bây giờ anh trưởng thành khác trước rất nhiều, để anh kể ra,cô phải tốn nhiều công sức, nghĩ đến mặt cô ửng đỏ lên,thật sự là xấu hổ đi mất, cô phải lên mạng xem các cách lấy lòng để phục vụ cho ông chồng nào đó hưởng thụ,anh mới kể cô nghe hết mọi chuyện.Bây giờ thì cô cũng đã biết nguyên nhân mâu thuẫn giữa anh và ba anh.Thời gian thấm thoát trôi nhanh còn một tháng nữa thôi cô sẽ tốt nghiệp rồi.Chồng cô giờ như gà mẹ giữ con vậy đấy, anh lúc nào cũng canh chừng cô một phút không rời.Đi học về là lên công ty ở đó cùng anh,lúc thì cô đọc bài, lúc thì chơi game với lại khi nào ông chồng cô động dục thì cô bị ăn không thương tiếc, mỗi lần đẻ cô dưới thân mà cô chống cự sẽ nghe anh mè nheo

"Hải Miên,em đã hứa sẽ trả ơn cho anh mà"

Nhưng cô rất thích cuộc sống như bây giờ.Anh nói đợi cô tốt nghiệp anh sẽ mở công ty cho cô lấy tên là H&M là tên của anh và cô, để cô có thể thiết kế, cô nói " Em chỉ thích thiết kế đồ trẻ em" Anh nói " Đợi các con của chúng ta ra đời sẽ làm người mẫu cho em".Thế là cô lại mơ về những đứa trẻ, hiện tại cô có anh, tương lai cô có anh và các con.Cô cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian này.Hết tiết học cô lên xe đi đến công ty tìm chồng.Lên công ty ai cũng cúi đầu chào hỏi,lúc đầu cô thấy ngỡ ngàng nhưng bây giờ thành thói quen.Vào văn phòng không thấy bóng dáng anh đâu, cô ngồi xuống sofa xem lại bài.Bất tri bất giác cô ngủ quên lúc nào không hay.

Lúc Minh Hạo họp xong đi vào thấy cô vợ nhỏ đã ngủ, cái miệng nhỏ nhắn hé mở hô hấp, đôi chân thon dài được bao trọn trong chiến quần bò,vạt áo bị lật lên, lộ ra một khoảng da thịt dưới bụng trắng mịn.Anh thấy người mình nóng ran, dưới đũng quần có cái gì đang gào thét muốn giải thoát.Anh cởi áo khoác vắt lên sofa vừa ngồi vừa quỳ xuống vuốt ve khuôn mặt láng mịn của vợ rồi trượt xuống vùng da bụng bị lộ ra ngoài, trong đầu có một suy nghĩ anh muốn liếm láp từng tấc da trên người của cô, nghĩ là làm anh kéo áo cô lên, gục đầu lên bụng của cô môi mon tròn hôn hít một lượt sau đó dùng lưỡi liếm láp tay anh vươn lên cởi nút áo của cô.Hải Miên mơ màng cảm thấy vùng bụng của mình nhột nhột ẩm ướt, trên người hơi lạnh.Cô mở đôi mắt còn lem nhem buồn ngủ thì thấy một cái đầu đen đang mon tròn trên bụng mình.

Trời ơi.Cô chỉ một nên ngủ một tý,có làm gì đâu.Một tay chụp tay anh lại không cho anh cởi áo cô ra,tay còn lại đẩy đầu anh.

-" Hạo...Đừng mà..ngồi dậy đi anh"

Giờn sao bây giờ kêu anh ngừng lại muốn giết anh à.Vợ đẹp trước mắt non mềm ngon miệng như vậy anh không ăn thật là có lỗi với lương tâm.Không cho anh cởi nút áo vậy thì anh không cởi nữa.Liếm một đường từ bụng xuống gần ngay khóa quần anh đưa tay mở nút,kéo khóa quần cô xuống.

" - Á..Hạo...không được.."

Hải Miên hốt hoảng la lên, nắm vội lưng quần,nhìn thái độ anh không có chút gì muốn ngừng lại,cô biết hôm nay chắc chắn cô cũng bị ăn.Nên không từ chối nữa nhưng không thể ở chỗ này, không phải họ chưa làm ở đây,nhưng mỗi lần làm ở đây cô thật sự không thoải mái.Hải Miên vội nắm tay anh.

-" Hạo...mình vào trong đi anh..ở đây em không thoải mái"

" Được"

Nghe cô nói thế anh vội bế cô lên hôn chụt lên má cô rồi mút mạnh lên môi cô mới bế cô vào phòng nghỉ.Cả công ty tắt đèn tan ca,chi còn lại phòng Tổng giám đốc còn sáng đèn mà bên trong là cảnh đẹp nóng bỏng và tiếng thở dốc cùng tiếng rên rĩ khiến người ta phải đỏ mặt tía tai.

Giây phút quan trọng đời người cũng đã đến.Tổng Minh Hạo mặc vest trắng sang trọng nắm tay Hải Miên bước vào lễ đường. Hải Miên xinh đẹp thuần khiết với chiếc váy cưới kiểu công chúa trên đầu đội vương miện bằng kim cương,khuôn mặt bừng sáng niềm hạnh phúc.Họ nắm chặt tay trao nhau lời thề trước sự chứng kiến của chúa và tất cả mọi người.Kết thúc hôn lễ là nụ hôn nồng nàn say đắm.

Biển xanh cát trắng,khung cảnh lãng mạn.Maldives thiên đường của tình yêu.Hải Miên mặc đầm trắng dài đến gót chân được Minh Hạo ôm vào lòng đi dạo trên biển,bỗng nhiên cô thấy chóng mặt,cô lắc đầu mấy cái thấy bình thường trở lại nhưng một cơn buồn nôn xông lên.Hải Miên hoảng hốt che miệng lại.Minh Hạo lo lắng ôm vai tay vuốt nhẹ sau lưng cô

-" Sao thế em?..Em thấy như thế nào?"

Cơn buồn nôn đi qua. Cô cứ nhìn anh như có điều gì đang suy nghĩ.Sau đó anh thấy cô nhón miệng cười tươi.

-" Hạo.Hình như em có thai rồi"

-" Sao em biết?"

- " Kinh nguyệt em trễ nửa tháng rồi,nếu không làm thì em mang thai rồi,nhưng phải đi bệnh viện khám mới chắc"

Minh Hạo dẫn người ra nhìn người phụ nữ trước mắt.

Anh cảm thấy mắt mình cay cay,bây giờ anh hiểu rõ thế nào là tình thân,anh có cô, tương lai họ sẽ có con.Đủ rồi cuộc đời anh,giờ phút này đây anh nghĩ mình là người đàn ông hạnh phúc nhất.Anh ôm chầm lấy cô.

-" Hải Miên nếu đúng như vậy anh sắp làm cha rồi đúng không?"

-" Vâng em sắp làm mẹ.Á..."

Anh bế cô lên quay vòng hét lớn như để cả thế giới này biết anh yêu cô ra sau.

- "Hải Miên. Anh yêu em "

- "Minh Hạo. em cũng yêu anh"

Trời cao biển rộng chứng giám tình yêu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Được Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.